

KEN '77

Diákrektor, rongyosbál, Budapesti Diákszeminárium, KEN-vetélkedő

A hagyományokhoz híven ebben az évben is megrendezik a KEN-t. A szervező bizottság vezetőjét, Szanyi Tibor II. külkeres hallgatót kérdeztük meg, milyen lesz az idei KEN programja?

— A KEN április 28-án, csütörtökön délután kezdődik, a diákrektor megválasztásával.

Rektorjelölt bárki lehet, a feltétel az, hogy kétszáz aláírást gyűjtsön össze. Ezek után a karon belül döntenek, hogy a jelöltek közül ki lesz az az ember, akit a kar küld majd tovább. A kar által jelölték mérik össze majd erejüket, 28-án délután egy ügyszerevezett elektorokból álló bizottság előtt (tagjai megválasztott diákok és egyetemi vezetők). A mérkőzés lényege, hogy a jelöltek öt-öt politikára, kultúrára vonatkozó kérdést tehetnek fel egymásnak, de lehet köztük ügyességi feladat is. Akit a legjobbnak tart a zsűri, az lesz a diákrektor. A vetélkedés a nyilvánosság előtt zajlik.

A diákrektor feladata és hatásköre: kijelöli a saját teremminiszterét, ő a rongyosbál fővédnöke, s a legfontosabb, az „ex-rektoral” közösen egy jogerős határozatot hoznak, amely a KEN után is életben marad.

Ezen a napon este (28-án) tartják meg a rongyosbált.

A KEN ideje alatt (azon a héten)

könyvnapot tartunk, előadásokat tartunk, elárusítóhelyeket állítunk fel az egyetemen. A hagyományoknak megfelelően

most is lesznek szakmai előadások,

és 29-én pénteken megrendezük

a Budapesti Diákszemináriumot. Témája a demokrácia, különös tekintettel az egyetemi demokráciára.

Erre a szemináriumra az ország számos egyeteméről érkeznek delegációk, így például a Veszprémi Vegyipari Egyetemről, a Budapesti Műszaki

Egyetemről és sorolhatnám tovább. A szemináriumra szeretnénk meghívni vendégként Aczél György miniszterhelyettes elvtársat, az MSZMP Politikai Bizottságának tagját, az egyetemen szuper-Polvax, a Kinizsiben Bözme-disco várja a diákokat.

Szombaton, 30-án délelőtt sportversennyel kezdünk. Utána kerül sor a nagyszabású KEN-vetélkedőre.

Erről Heltai Tibor a vetélkedő szervezője tájékoztat.

— Először az előzetes feladatokat ismertetném. Most is lesz reklámozási feladat,

a KEN propagálását már egy héttel előbb el kell kezdeni, 30-án délelőtt pedig az egyetem előtt

aszfált rajzverseny lesz. A hagyományainkhoz híven

idén is saját indulóval és kari zászlóval kell bevonulnia

a karoknak a vetélkedőre. Előzetes feladat a

kari „Ki mit tud?”

Ez három részből áll. Az első minden karon legalább

hátfős zenekart kell alakítani,

akik bármilyen hangszerelésben egy kórus kíséretével szimfonikus művet fognak majd előadni. Itt az eredetiség, a humort fogjuk értékelni. A második, a

kari irodalmi színpadok vetélkedője.

Dramát kell előadniuk öt percben, az aktuális egyetemi problémákról. Végül

minden karnak balett együttest kell indítani, akik a Toldit fogják előadni.

Ezeket a produkciókat a karonak a vetélkedőn mutatják majd be.

Ebben az évben is lesznek olyan feladatok, amelyekhez gépkocsira lesz szükség. Végül szeretnénk felhívni a hallgatók figyelmét arra, hogy

ebben az évben tilos az URH adó-évök használata.

A KEN a május 1-i felvonulással és az azt követő törökbalinti majálissal zárul. Körtélyes

Pol-tábor három karon

El sem tudod képzelni, mi csoda ideális terepet kutatott fel az ált. kari szervező brigád az idei pol-tábor számára. Egy remekül felszerelt kollégium vár minket a civilizáció összes áldásával, no és persze nem utolsón sorban maga a pol-tábor sokat ígérő programjával.

Még le sem raktuk 2-án a csomagjainkat (reggel van az indulás) és máris Harsányi elvtárs izgalmas külpolitikai tájékoztatója fogad minket. A téma így önmagában még ropantul általános, azonban aki előző években is volt már ált. kari pol-táborokban, az tudja; az előadó személye már előre a legemlékezetesebb programok egyikét ígéri. Aki nem hiszi járjon utána! (Vagy még inkább: jöjjen el a táborba!) Hasonlóképpen komoly élménynek és persze kifizető vitáknak ígérkezik a másnapi (3-i) előadás is, amelyet dr. Hagelmayer István fog tartani, s amelynek témája: hazánk jelenlegi gazdaságpolitikája.

A témák között természetesen szerepelnek az egyetemi élet fontosabb kérdései, megoldásra váró problémái (találkozót terveznek meghívott oktatók és a tábor résztvevői között.) Kiemelt helyen szerepel majd az egyetemi KISZ-élet (van? nincs? miért van?) igen összetett, s ugyanakkor számunkra meglehetősen mindennapos problémája is.

Külön fejezet az esti programok. Ha „bejönnek” a meghívások, igen sok vendég megfordul majd a három nap során. Tervbe vett a Kalácska, a Köllő együttes szereplése, a Színművészeti Főiskola hallgatóinak fellépése, külföldi diákok meghívása a táborba. (Második nap este valószínűleg vetítés is lesz.) Gyertek tehát minél többben Ceglédre! A tábor szervezői ezúton is külön fordulnak az elsősökhöz: ne feledjétek, a pol-tábor kifizető alkalom az egyetemi KISZ-életbe való teljes bekapcsolódáshoz (most már úgy, hogy számoltok a szakosodással, s ami ezzel jár: az eddigi alapszervezetek felbomlásával is.)

Jelentkezés a KISZ-bizottságon!

2-án: „Az afrikai szocializmus. A szocializmus megteremtésének és fejlődésének a lehetőségei Afrikában.” Előadó Somogyi elvtárs, a Külügyminisztérium munkatársa. (A téma napjaink legizgalmasabb és legaktuálisabb problémáit veti fel, érinti az arab államok sokat vitatott politikáját, gondoljunk csak a legutóbbi, libiai változásokra), Angólia és a többi volt portugál gyarmat próbálkozásait és lehetőségeit, valamint egy sor egyéb, főldünk egyik legdinamikusabb feldrészével kapcsolatos kérdéseket.

3-án: „Tömegkultúra-ELIT-kultúra.” címmel tart előadást Szabolcsi Miklós akadémikus. A téma — már csak a cím alapján is — komoly vitákat sejtet, milderre az előadást követő konzultáció nyújt kifizető alkalmat. (Egyébként az

előző napi előadást is csoportos-semináriummal foglalkozások követik, ahol az elhangzottakat vitatják majd meg.) 4-én: „Egyetemi nap.” Először a pol-képzési rendszer értékelése kerül terítékre, majd a tanulmányi élet hatékonysága, és egyéb, oktatással összefüggő kérdések megbeszélésére kerül sor. Mindezen részt vesz egyetemi több tanára, oktatója is.

Április 2–5-ig Székesfehérvárott tartja az ipar kar pol-táborát. A program:

3-án délelőtt akadályverseny, ismerkedés a várossal. Délután kül- és belpolitikai tájékoztató. Előadó Osvai István, az MSZMP KB osztályvezetője. Az egyetemi KISZ-szervezet problémáinak megvitatása (előzetesen a jelölőlista ismeretével).

4-én dr. Kiss Artúr előadása a fejlett szocializmusról, délután kiscsoportos vita.

5-én délelőtt találkozás és beszélgetés a kar oktatóival. Téma a KISZ pártirányítása, a kari pártalapszervezet főszerkesztésének anyaga alapján.

Petrich Ákos montázsza

Meghívó

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem tanácsa, pártbizottsága, szakszervezeti tanácsa és KISZ-bizottsága meghívja egyetemünk oktatóit, dolgozóit és hallgatóit hazánk felszabadulásának 32. évfordulója alkalmából tartandó ünnepségre, amely április 1-én, 14 órakor az egyetem aulájában kerül megrendezésre.

Baranyi Ferenc:

A vers (Részlet)

Hűségünk egykorú az ébredéssel: megszületett, mikor kinyílt az elménk, mi értelmünköt csúfolnánk meg azzal, ha közegünk: a rend ellen kikelnénk. Együtt nőttünk a lakótelepekket, (romokról már fogalmunk is alig van) nem álmodunk, ha hosszan eltűnődünk, de tervezünk legbátrabb álmainkban.

Örököltük: a gyermek Béke sorsát, fegyvertelen, új formáját a harcnak, ne a múltunknak — melyben nincs nyomor, vér — de értelmünknek adjatok bizalmat! Az ébredéssel egyidős e hűség s magasra-nőtt felelősséggel áldott, erőt ad, hogy mi formáljuk egésze e készen kapott félig-kész világot.

Megmozdult a föld — és az egyetem?

A március 4-i súlyos földrengésről szóló első hírek után sok ország, nemzetközi szervezet ajánlott fel gyors segítséget Romániának. Magyarországról részéről már az első napokban útnak indult a Magyar Vöröskereszt segélyszállítmánya. De nemcsak a hivatalos szervezetek részéről nyilvánult meg ez a támogatás, hanem sok spontán kezdeményezés, társadalmimunka-felajánlás is született.

Egyetemünkön is megjelentek a március 15-i Románia megsegítését célzó társadalmi munkára hívó plakátok.

Igaz, ekkor még a tulajdonképpeni szervezés hátra volt, a rendkívüli nehézségeket az idő rövidegsé okozta, néhány nap alatt kellett egyrészt legendó számú és megfelelő munkahelyet találni, másrészt értesíteni és mozgósítani az egyetem hallgatóit. E nehézsé-

geket végül sikerült megoldani, s ezért a szervezőket mindenképpen elismerés illeti.

A munkahelyek kérdését március 11-én délben sikerült tisztázni (mintegy 300 embert tudtak fogadni a vállalatok), de mivel ez pénteki nap volt, a diákok részletes tájékoztatására már csak a hétfő maradt, de ekkor a propaganda és az agitáció igen hatékony eszközeit használták fel,

rölapokon kaptunk tájékoztatást a munkáról, illetve az általános kari KISZ-vezetőség tagjai előadásokon, szemináriumokon is felkeresték és informálták az alapszervezeteket.

Végül mégis csak 145 ember vett részt március 15-én a munkában. Az egyetem hallgatóinak a száma kétezer körül van! Ilyen sok diáknak volt más balaszthatatlan elfoglaltsága, amit nem lehetett

feláldozni? Nem hiszem! Vagy a sokat emlegetett értelmes, konkrét célok is csak ilyen kevés embert tudnak megmozgatni? Érdemes ezen mindenkinek elgondolkozni. A másik érthetetlen tény, hogy

miért csak az általános kar hallgatói vettek részt ebben a munkában (tisztelőt az egy-két más karról érkezett kivételnek.)

Az igaz, hogy az akció az általános kar szervezte, de nemcsak a saját, hanem az egész egyetem hallgatói számára. Hol maradt mégis az ipar és a kereskedelmi kar, az elsősök, vagy az oktatók alapszervezet?

A 145 hallgató négy munkahelyen dolgozott. Ebből három a Pest megyei Állami Építőipari Vállalat biztosított. Csepelen a munka egyrészt anyagmozgatás volt egy lakatos

műhelyben, másrészt egy irattár rendezése.

Itt a munka nehézségi fokához képest igen jó 12–14,50 forintos órabért fizettek (ez volt egyébként az egyetlen hely, ahol nem volt folyamatosan értelmes tennivalónk.)

Gödöllön építőipari segédmunkát végeztünk teljesítménybérben, míg Szentendrén egy iskola alapozásához ástunk gödröket

(a kiastott föld köbméterért 70 forintos teljesítménybérrel.)

A negyedik munkahely Rákospalotán volt, ahol faültetést végeztünk ugyan csak teljesítménybérben,

az itt dolgozók átlagosan fejenként 110 forintot kerestek.

Az összebevitel, amit Romániának felajánlottunk 11 ezer forint, ami a 145 fős létszámhoz képest jó eredmény.

Sághy Zoltán

Felhívás NDK-munkaakcióra!

Egyetemünknek már évek óta jó kapcsolatai vannak német vállalatokkal. Ezek évek óta rendszeresen fogadják a nyári szünetben hallgatókat, számukra munkát, kedvezményesen szállást, ellátást biztosítanak s így módon hozzájárulnak ahhoz, hogy hallgatóink megismerjék a baráti szocialista országot.

Ebben az évben három csoportot szervezünk. Ezek a következők:

- Seddin I. időpont:** júliusban 3 hét, munka: vasútépítés, részt vehet 20 fő.
- Seddin II. időpont:** augusztusban 3 hét, munka: vasútépítés, részt vehet 20 fő.

Seddin egyébként Berlin közelében található egy tó mellett. Ennek a két csoportnak a várható keresete kb. 500-550 márka.

- Ludwigslust. Időpont:** július 17-30, munka: talajjavítás, meliorációs munka, részt vehet 20-40 fő.

Ludwigslust az NDK északi részén van, nagyon szép, helyen, kb. 50 km-re a tenger-

től. Mivel itt a munkaidő csak két hét, így a várható kereset kb. 300-500 márka.

A meghirdetett munkahe-lyekre várjuk a jelentkezése-
teket!

A jelentkezésnek nincs kül-
ön előfeltétele, így termé-
szetesen elsősorban is nyugod-
tan jelentkezhetnek.

Természetesen túljelentkezés
esetén az illetékes KISZ-
társaságunkkal valamilyen elv szer-
int rangsorolni kell a jelent-
kezőket (építőtábor, KISZ-
munka, stb.)

Jelentkezni a KISZ-bizottság
előtti listán lehet.

A jelentkezés határideje:
1977. április 1.

Ezek a jelentkezések egyelőre
csak tájékoztató jellegűek
amelyek alapján kötjük meg a
végsőleges szerződéseket a vállal-
atokkal.

Azok számára, akik valami-
vel többet szeretnének tudni a
munkaakciókról, a KISZ-bi-
zottságnál és az ebédnél levő
plakátokhoz mellékelte tájéko-
zató elolvasását ajánljuk!

Forgács Zoltán
NKB német szekció vezetője

Kínérés

Az oktatási miniszterhelyet-
tes elvtárs a Marx Károly
Közgazdaságtudományi egye-
temi tanács határozatát jóvá-
hagyta, és megbízta dr. Má-
riás Antal egyetemi tanárt az
ipari üzemszervezési tanszék
tanszékvezetői teendőinek el-
látásával 1977. március 8-tól
öt éves időtartamra. Kinevezé-
séhez ezúttal is gratulálunk!

Kriminális főgebra (tantárgy jellemzése)

„Szükségesnek tartom az
oktatását, érdekes, különö-
sen az előadások voltak ér-
dekesek. Csak az volt a baj,
hogy szemináriumon átsik-
lottunk néhány fontos kér-
dés felett, ez sajnos, meg-
mutatkozott a vizsgaered-
ményekben. Egyesek sze-
rint az előadások mégsem
voltak érdekesek.

Hogy miért? Talán egy
kissé unatkoztak. Érthető.
Aki ugye nem figyel.”

Akár hiszik, akár nem,
ez így, szó szerint lett lead-
va, mint „komoly véle-
mény”. Alattia évfolyam,
szak, csoportszám. Csak a
csoport többi tagjának ér-
dekében nem írom ide, de
akit érdekel, meg tudhatja
a szerkesztőségben. Az
ilyen „humoros” jellemzők
jártatják le a tanszéki kép-
viselési rendszer tekinté-
lyét.

(g-n)

Válasz az ifjúsági parlamenten felvetett kérdésekre

Március 14-én a rektori tá-
nács ülést tartott, melyen a dé-
kánok beszámoltak az ifjúsági
parlamenten felvetett kérdésekkel
kapcsolatos intézkedésekről.

Az általános kar felvetődött,
hogy a tanszéki képviselési ren-
dsezer munkáját tartalmasabbá kell
tenni. Ezzel kapcsolatban a kar
dékánja elmondta, hogy február
10-én az általános kar tanácsa

megtagyalt a TKR tapasztala-
it. Az ott meghatározott állás-
foglalást a továbbiakban is fi-
gyelemmel kísérjük.

A dékáni hivatal már egyse-
rűsítette a munkavállalási engedé-
lyek kiadásának mechanizmus-
át.

A pályázati rendszerrel ka-
pocsolatos tájékoztatásról a dékán
elmondta, hogy folyamatosan
foglalkoznak ezzel a kérdéssel,
az állami feladatokon tüntetően
is.

A tanárszakosok vetették fel
azt a kérdést az ifjúsági parla-
menten, hogy a gyakorlati tanítás
mellett nem kelljen még ügyel-
nie a kiemelt szakmai gyakorlat-
ra. Ezt a kérdést úgy lehetne
megoldani, hogy a gyakorlati is-
kolással a kapcsolatot szorosab-
bá kell tenni és ezáltal az üze-
mi gyakorlat elhagyható. A tanár
dékánjának válasza szerint a zá-
rással kapcsolatos problémák az
állami vezetés a tanszéki képi-
viselőkkel már megtagyalta, a
„B” szakosok záróvizsgáinak
problémái részben félreértésen
alapultak. A tanárképző bizot-
tság foglalkozott a gyakorlati is-
kolás és az egyetem kapcsolatának
hatékonyabbá tételével. Ennek
eredményeként a tanszéki fele-
lősök többet járnak ki az isko-
lába, és a felsőéves tanárjelöl-
tek hospitálását jobban előkészít-
ik a jövőben.

A vállalati modellező szakágazá-
zon - az egyetemi ifjúsági parla-
menten elhangzott felvetés alap-
ján - beindították a pénzügyi is-
meretek oktatását.

A matematika és számítá-
stechnikai oktatás problémáira az
Intézet írásban reagált, s a ke-
retek adta lehetőségekben belül
igyekezik megoldást találni.

A tantervi észrevételeket (pél-
dau, hogy sok a gyakorlati jeje)
a korszerűsítésnél figyeltek meg,
szék, illetve volt ahol már me-
gújításra is beépítették az új
tantervekbe pl. gyakorlati je-
gyek helyett kollokvium.

Az előadások látogatottságá-
val kapcsolatban a dékán el-
mondta, hogy ezt a kérdést kari
szinten már megbeszélték, a
diákok által jelzett problémák
előadás a következő félévben
más fogja tartani. A tanulmányi
fegyverem egyes gondoljai a decem-
beri rektori tanácsra is vitára
kerültek.

A kereskedelmi kar ifjúsági
parlamentjén felvetették, hogy
külsős gazdaságtanból, villágza-
dáságtanból és elméleti-történe-
ből is legyenek szemináriumok.

A külsős gazdaságtanulók kapce-
velésében a kari tanács már koráb-
b állást foglalt: ebből a tárgy-
ból lesz szeminárium. A másik
két tárgy tantervi vitájára a kö-
zeljövőben kerül sor.

Többen kérték, hogy a nyelv-
tanítás szakokon, a nyelvi szig-
orlatot - szabad választás alap-
ján - a hetedik vagy a nyolca-
dik félévben lehessen letenni. Ez
a kérdés teljesíthető, és már eb-
ben az évben is így lesz.

Harmadik nyelv felvételét a
dékán egyéni elbírálás alapján -
tanulmányi eredménytől függően
- fogja engedélyezni. Ugyanígy
határozat abban a kérdésben is,
hogy esetenként lehessen nyelvből
szigorlatot úgy, hogy a hallgató
az egyetemen nem tanulta az illető
nyelvet.

A krasznodári nyelvoktatás
szinonájának emelésére kari bi-
zottság jött létre, mely javasolta
az egyetem vezetőinek, hogy a
részképzést a korábbi III. évfoly-
amról II. évre tegyék át. Ezt
azzal indokolták, hogy a kraszn-
nodári főiskola nem tud közga-
zdasági nyelvoktatást adni. A
nyelvoktatás tematikájának rész-
leteiről májusig történik döntés.

A nyelvi labor nyitvatartásá-
nak meghehosszabbítását nem tart-
ják reális igénynek. Egyszerű,
felmérések megállapították, hogy
a zárás előtti órában alig
van kihasználva, másrészt a lét-
számjegyzék is nehezen tennék
lehetővé a további nyitvatartást.

A Nyelvi Intézet oktatóinak
óraterhelését eddig nem tudták
csökkenteni, s ezen várhatóan a
továbbiakban sem tudnak válto-
ztatni. Hozzá kell tenni, hogy
kevésbé magas szintű tanítási
munkát kívánnak megadni, így
még több külsős kellene igény-
be venni, erre pedig nincs ke-
ret.

Az esti tagozatos hallgatók kér-
ték, hogy a tanszék a hét egy
napján délután fél 6-ig tartsonak
ügyeletet. Ezzel kapcsolatban az
az állásfoglalás született, hogy az
érintett tanszék a hét egy nap-
ján - szombaton délelőtt, vagy
valamelyik hétköznap estig -
álljanak a hallgatók rendelkezé-
sére. Ezeket az időpontokat a
tanszéki hirdetőtáblákon kell ki-
függeszteni.

A tudományos rektorhelyettest
megbízták, hogy kérje fel a
kőnyvtár vezetőjét, legyen válto-
kérdéseket a könyvtár nyitvatar-
tásának meghehosszabbítására.

A KISZ-bizottság órarendmó-
dosítási kérdéséről a rektori tá-
nács úgy döntött, hogy ebben a
félévben nem változtat.

A hallgatói képviselési rendszer
hatékonyabbá tételére elevenített
egy régi hagyományt életben
fel a közelmúltban az ipar kar dé-
kánja. Elhatározta, hogy megha-
tározott időközönként találkozik a
kari diákképviselekkel, így módot
nyújtva arra, hogy ne csak az if-
júsági parlamenten, de a tanév fo-
lyamán többször is alkalmuk le-
gyen problémájukról, gondjaikról
tájékozni a kar vezetőjét, hogy
azzán ezeket megfelelő orvoslást
találjan.

Az egyetemi ifjúsági parla-
menten nagyon sok panasz hangzott
el a fűtésre, világításra. Papp
Béla főmérnököt keresték fel,
hogy tájékoztatást adjon a jövő-
beni kilátásokról.

Kezdjük a fűtéssel. Három
karunk van, ezek mindegyike
csaknem 50 éves. A vezetékrend-
szer egy része ugyanennyi idős,
más része az 1949-51-es fel-
újítási munkák során lett üzeme-
be helyezve. Ezeknek a csövek-
nek a maximális élettartama 25
-30 év. Azt hiszem mindez vil-
lagossá teszi, hogy itt csak az
egész fűtési rendszer teljes ki-
cserezéséről lehet szó. Sajnos
ugyanaz vonatkozik az elektro-
mos hálózatra is. A gerincvezeték
keresztszete annyira szűk, hogy
erre a hálózatra még pár
ezer wattot sem lehet ráter-
helni (összel például néhány he-
lyen hőszigetelt használtak, mi-
nek következtében az épület
egy részében gyakori áramszű-
nés volt). A gerincvezeték az
utolsó konnektoring mindent ese-
relni kell.

Ez a két munka azonban olyan
volument, annyi falmunkával
jár, és annyi időt vesz igénybe,
hogy csak az egész épület rene-
rálási munkájával együtt, annak ke-
rében végezhető el.

Igy tehát ismét a sarkalatos
kérdésnél, az egyetemi rekon-
strukción tartunk. Ezzel 1969.
óta külföldi tervek, egyeztetés
tárgyalásokon, engedélyeken és
felmentéseken keresztül eljutot-
tunk odáig, hogy jövőre - ha
minden rendben megy a továb-
biakban - el is kezdhessük a
felújítást. „Csak” kivétel nélkül
kéne meg találnunk.

A munkálatok előreláthatólag
6-10 évig tartanak majd folya-
matos üzemeselés mellett. Ezt úgy
képzeltük el, hogy függőleges
metszeten az épület egy-egy
részét átadnák az építőknek (az
épület többi részében ez idő alatt
is folya az oktatás), s amikor
az építők az egyik részrel teljes
egészében elkészülnek, a kö-
vetkező etapban egy újabb épü-
letre is teljes felújítást kezdenek.

Adig pedig amíg mindez meg-
valósul csak azt tudjuk ígérni,
hogy állandó készenléttel ügyel-
szünk biztosítani, hogy nagybo-
zokkenők nélkül üzemeljünk.

Ipar kari összejutatói értekezlet

Az ipar karon március 9-én
összejutatói értekezletet tartot-
tak, amelyen a kar vezetőin és
dolgozóin kívül

jelen volt dr. Stark Antal
általános rektorhelyettes

is. Az értekezlet napirendjén
három pont szerepelt,

beszámoló a szakszerveze-
ti alapszervezet vezetősé-
gének munkájáról, tájé-
koztatás az oktató-nevelő
munka tapasztalatairól, il-
lette az egyetemi tanács
egy ipari kari, választott
tagjának jelölése és vá-
lasztása.

A szakszervezeti alapszerve-
zeti vezetőség tevékenységéről

dr. Antoniewicz Flórián,
az alapszervezet titkára
tartotta a beszámolót.

Sorra vette azokat a feladato-
kat, amelyek az alapszervezet
előtt álltak, s amelyekhez a
szakszervezet munkája ka-
pcsolódott.

Elsőként a tájékoztatást
említette, majd azt, hogy
a vezetőség hozzászólá-
sokkal, javításokkal vett
rész a létszám- és bér-
gazdálkodásban, s azon
volt, hogy a jutalmak, elő-
léptetések eldöntésekor az
oktató-nevelő munka na-
gyobb súlyú szerepeljen.

A szakszervezet fontos felada-
ta a rászorulóknak segélyezése, s
a dolgozók üdültetése. Mint dr.
Antoniewicz Flórián elmon-
dotta, a kar dolgozóinak, több
mint fele kapott ilyen módon
segélyt. Ugyancsak a szak-
szervezet égíszre alá tartozott a
dolgozók munkavédelmével

kapcsolatos átfogó vizsgálat,
amely a közelmúltban zajlott
le az ipar karon. A vizsgálat
eredményképpen, több hibát
már is kijavítottak. A szak-
szervezet szervezte a terem-
futball-házbajnokságot is.

A szakszervezeti alapszerve-
zet titkárnak beszámolója
után
dr. Szabados Anna dékán-
helyettes tartott tájéko-
zatót az oktató-nevelő
munka kari tapasztalatai-
ról.

Bevezetőben a kari munka-
tervből idézett, amely szerint
az oktató-nevelő munka
korszerűsítése, a képzés-
korszerűsítés, illetve az
oktatási, tanulmányi és
adminisztrációs fegyverem
erősítése a legfontosabb
célok között szerepel.

Dr. Szabados Anna aztán
az óralátogatások tapasztala-
it ismertette. Elmondotta,
hogy az ipar kar a rektori tá-
nács határozatát igen lelkesen
teljesítette. A határozat szer-
int

februárban az óralátoga-
tás kampányszerű feladat
volt, s a kar dolgozói 29
alkalommal vettek részt
óralátogatásban. Az ered-
mények, észrevételek meg-
tagyálása, a tapasztalat-
csere folyamatos volt.
Megállapítható, hogy az
oktatói fegyverem lényege-
sen javult.

Ez megmutatkozott az előda-
sok pontos megtartásában, és
a tartalmi fejlődésben is.
Több oktató keményen
fellépett a fegyelmezetlen-
ségek ellen. Az óralátoga-
tás - már nem kampány-
szerűen - továbbra is
fontos eszköze maradt az
oktató-nevelő munka ja-
vításának.

Az új államvizsga-temati-
kákról szólna

dr. Szabados Anna ki-
emelte a komplex állam-
vizsga igényes lebonyo-
lításának fontosságát,

majd az alternatív blokk
kapcsolatos kari teendők ál-
lását ismertette. Mint el-
mondta, a munka a határ-
időknek megfelelően folyik, s
csak apróbb hiányosságok van-
nak.

A dékánhelyettes ezután a
végzős hallgatók elhelyezé-
sének problémáival foglalkozott,
majd rátért a tanár-diák ka-
pcsolat fejlesztésének kérdése-
ire. Hangsúlyozta az alternatív
tárgyak oktatásának, a szak-
szemináriumok vezetőinek
kedvező lehetőségeit: a folya-
matos és közvetlen kapcsolat
során, elsősorban saját igény-
ességükkel, magatartásuk-
kal példát mutatva épületes
együttműködést alakíthatnak
ki a diákokkal.

A tanár-diák kapcsolat
egy korábbi formáját, a
csoportbeszélgetések intéz-
ményét mostanában eleve-
nítik fel a karon.

Beszámolójának befejező ré-
szében dr. Szabados Anna az
előleptetések és fizetésemelé-
sék témájáról beszélt.

Dr. Antoniewicz Flórián és
dr. Szabados Anna beszámoló-
ját vita követte, amelynek so-
rán többek között a gyermek-
üdültetés rendkívül magas
költségei, a jegyzetekkel, il-
lette technikai segédesszközök-
kel való ellátottság problémái,
a bürokratizálódás veszélyei, a
fizetésemelések tanszéki vé-
leményezése, és egyéb kér-
désök kerültek szóba.

Az oktatói értekezlet az
ipar kar egyik egyetemi
tanácsbéli képviselőjének
dr. Kovács Sándort, az
ipari üzemszervezési tan-
szék adjunktusát választ-
otta meg.

nagyobb türelemmel, több
megértéssel várunk a kiszol-
gálásra.

Mindenképpen fel kell
számolni a társadalmi tu-
lajdon védelmével kapce-
losat visszaféléseket is.

Havonta kiadás jelent a vál-
latat számára a hiányzó ét-
készletek és fogyóanyagok pótl-
lása. Nyilván nem lehet vélet-
len összefüggést keresni a
tanévkezdés, a kollégiumi köl-
tözések első hetei és a hiány-
zó, rohamosan fogyó étkezéslet
és edények csúcsidezszakai in-
gadozása között. A jövőben erre
is nagyobb figyelmet kell
fordítani

Ebben a munkában számi-
tunk a kollégiumi bizottságok
közreműködésére. Reméljük,
hogy közös összefogással a je-
lenlegi problémák jelentős ré-
szét meg tudjuk oldani.

Az első lépések megtörtén-
tek, a további eredményes
munkához széles körű segítsé-
get, támogatást és megértést
kérvünk a menza-bizottság tag-
jai és a vállalat dolgozói ne-
vében.

Dr. Tóth András
a Menza-bizottság vezetője

Ablak

Az ablak — rás a falon. Kis ablak, kis rás, nagy ab-
lak, nagy rás. És mennél több az ablak, annál több
a rás, vagyis annál hézagosabb a fal.

A fal általában valamit (valakiket) elválnaszt (levá-
laszt) —, de azért mindkét oldalán zajlik az élet tovább.
A két oldal közötti kapcsolatot biztosítják az imént em-
lített rések. Ha kevés a rás: kicsi a kapcsolat —, ha sok:
nagy.

Hogy mikor melyik jó, azt a fal két oldalán levők
érdeke dönti el. Ha az a közös érdek, hogy szoros le-
gyen a kapcsolat, akkor sok ablakot csinálnak. Mondok
egy példát:

Tavaly az egyetemi BÜFÉ még négy ablakon keresz-
tül tartotta a kapcsolatot a külvilággal. Az érdek közös
volt, hiszen így hamarabb, többet tudtak eladni, és ne-
künk sem kellett annyit sorbaállni.

Január óta változott a helyzet.
Az ablakok száma csökkent, éppen a felére. Azóta
nőtt a tumultus — nagyobb lett a napi betevő beszerzé-
si ideje. Pedig a mi érdekünk továbbra is a gyors kiszol-
gálás — vagyis a sok ablak lett volna. Azonban a hely-
zet (és az ablakok) kulcsa a fal túloldalán volt és van is.

Ezek után nincs más hátra, mint levonni a tanulsá-
got: Nem az a döntő, hogy a fal két oldalán kinek mi az
érdeke, hanem —, hogy melyik oldalán állunk!...

Fóris György

Megalakult a menzabizottság

Egyetemünk szinte vala-
mennyi hallgatóját és dolgo-
zóját foglalkoztatja a menza
kérdése Naponta kellemes és
sok esetben vitatható érzése-
ket távozunk az étteremből.

Ez a széles körű érdeklődés
nyilvánult meg az ifjúsági
parlamentben felvetett kérde-
sekben és panaszokban is.

Az ifjúsági parlament
szervezésével szinte egy-
időben a szakszervezeti bi-
zottság, és a KISZ VB ha-
tározata alapján megalak-
ult az egyetemi menza-
bizottság.

A feladataink ismertek, jo-
gos panaszokat kell orvosolni.
Ezzel egyidejűleg újraszerve-
zni a korábbi évek során már
életrehozott, de később elhalt
bizottság munkáját.

Bizottságunk megalakítása
során a folyamatos munka-
végzésre készültünk fel akkor,
amikor főleg I-II. éves hall-
gatók közreműködésére szá-
mítottunk.

A menza-bizottság tagjai:
Bollák Borbála II. Tan./B.,
Tóth Edit II. Tan./A.,

Csürgő Erzsébet I. II. cs.,
Marjai Zsuzsanna I. 9. cs.,
Babóth Klára III. bker.,
Karaszek Judit III. ip.,
Orosz József I. 9. cs., Papp
József IV. népg. t., Tóth
József népg. t.

A mi feladatunk lesz, hogy az
észrevételeket, javaslatokat,
panaszokat és elismerő szava-
kat egyaránt tolmácsoljuk a
menza, illetve a büfé vezetői-
nek. Reméljük, hogy saját ta-
pasztalatainkon kívül számít-
hatunk minden érdekelt ségi-
tőkész közreműködésére is.

Kérjük, hogy aki munkánkat
segíteni kívánja, az észrevéte-
leit mondja el bizottságunk
tagjainak.

A menza-bizottság megalakul-
ásával egy időben röviden
tekintsük át az elmúlt hetek
kevésbé látványos eseményeit.

A vállalat és egyetemünk
gazdasági vezetésével közösen
megbeszéljük a legfontosabb
problémáinkat, észrevételein-
ket. Ezek egyrészt rövid úton
megvalósítható intézkedést
igényeltek, másrészt a közel-
jövő feladatait érintették.

A bizottság tagjai részé-
re szakmai előkészítő ta-
nófolyamat szerveztünk. Itt
elsajátítják a társadalmi
ellenőrzők számára legfon-
tosabb vendéglátóipari ismereteket,
az ár kalkuláció, és a mennyiségi és
minőségi ellenőrzés szabá-
lyait, valamint azokat az egészsé-
gügyi és üzemeltetési előírásokat,
amelyek betartása mellett kell hall-
gatóink és dolgozóink köz-
étkeztetését biztosítani.

Az eddigi megbeszéléseink
azt mutatják, hogy a problé-
máinkat közösen — fogyasztók
és a vállalat dolgozóit együtt —
tudjuk csak megoldani.

Ígéretet kaptunk a vállal-
lat vezetőitől arra, hogy az
adagok mennyiségét, az
ár kalkuláció helyességét,
az edények tisztaságát na-
gyobb körültekintéssel
fogják ellenőrizni és biz-
tosítják az ételenkénti ár-
tájékoztatást.

Tőlünk viszont elvárják,
hogy csúcsidezszakban kicsit

Sokan jelentkeztek az építőtáborba az elmúlt héten

A vállalatoké a valódi döntés

Lassan lejár a végzős hallgatók pályázatának elbírálási határideje, március 31-e után már a vállalatokhoz kell továbbítani az egyetem által véleményezett anyagokat. A pályázatok elbírálására létrehozott bizottság március 15-én tartott ülése — melyen az állandó bizottsági tagokon kívül a karok KISZ-képviselői is jelen voltak — ezért a munka „sűrűsödését” tükrözte.

Hogyan is zajlott le ez a koradélelőtti ülés? A jelenlévők mindegyike javasolhatott, véleményezhetett nevet, munkahelyet, a jelentkezők és felvehető számát tartalmazó, karok szerinti megosztású összeállítás alapján. A kétes — egy helyre több pályázó — esetekben kisebb viták kerekedtek, ezt azonban a legtöbb esetben a döntötte el, hogy a jelentkezők közül ki hányadikként jelölje meg az adott munkát — s itt többnyire azoké volt az elsőbbség, akik elsőnek jelölték azt meg. A többieknek ugyanígy, az elsőnek megjelölt helyen voltak nagyobbak az esélyeik. Persze, volt ennél nyomósabb indok is: előfordult, hogy minden hallgató elsőként jelölje meg ugyanazt a helyet. Ilyenkor az lenne az ésszerű, ha a tudás, szakmai felkészültség döntene, ehelyett azonban — még mielőtt vita kialakulhatott volna —, jött a nyomós érv: ezt az állást X Y-nak írták ki, már előre megbeszélte mindent a vállalattal... Ez ellen azután nincs „apeláció”. A vállalat már döntött, a bizottság csak átdöntést adhatja az előzetes, szóbeli megállapodásra. Hiába helyezné a másik, inkább rátermett hallgatót előbbre a rangsorban, ez a vállalatokat semmire sem kötelezi. A végzős döntés úgyis az övék... Jogszerűen merülhet fel a kérdés: a bizottság munkája akkor „fából vaskarika”...?

★

Dr. Forgács Tiborral, a bizottság vezetőjével folytatott beszélgetésem is e téma körül forgott: minek ez az egész pályázati rendszer, a „bizottságosi”, ha az elhelyezkedés lényege változatlan? Minek adminisztratív megnehezíteni a jól bevált gyakorlatot? — A bizottsági igyekszik maximális lelkiismeretességgel elvégezni a vállalt feladatot, de tudatában vagyunk annak, hogy a vállalatoké a valódi döntés. A munkaadónak joga van, hogy azt válassza ki, akít akar. Mi a KISZ-szel együtt rangsorolunk a tanulmányi, társadalmi munka alapján — ezek az elbírálás elsőrendű szempontjai — lehet, hogy valaki jelesre tudja a filozófiát, az elméleti tárgyakkal, jó a KISZ-munkája is, mi az első helyre tesszük, s a vállalatnak mégsem kell. Gyakorlati, talpraesett, a vállalat

munkáját esetleg már ismerő hallgatóra van inkább szükség. Ezért már a pályázatok beadása előtt odaigéri valakinek az állást. S mi kénytelenek vagyunk ezt figyelembe venni. Ezért van a munkánknak kicsit furcsa, érthetetlen jellege. Az előzetes megállapodás egyébként nem feltétlenül negatív jelenség — jelenthet már kialakult szakmai kapcsolatot, de természetesen, protekcióra is utalhat.

— Nem lenne becsületesebb akkor névre szólóan kiírni az elígert pályázatokat? Hogy más akkor ne reménykedjen fölöslegesen.

— Igen, de a pályázati rendszerhez hozzátartozik a névtelenség, az „általában” való ki-

írás. S itt merülhet fel az a kérdés, hogy ez-e a legjobb megoldás végzőseink elhelyezésére? Nekem kétségeim vannak, ezért magát a rendszert nem tekintem lezártnak, olyan valaminek, amihez a későbbiekben is feltétlenül ragaszkodni kell. Egy azonban biztos: senki nem ringathatja magát abban az illúzióban, hogy ezzel természetűsége vittünk káderpolitikánkba, hogy megvalósítsuk a szocialista arányosságot, tervezés alapelveit... Abba az irányba mutat ez a rendszer, de nem az: most is az a vállalat kap szakembert, amelyik igényelt. Előfordul, persze, hogy még így sem jut mindenhová, hiszen közismert, sokkal több nálunk a pályázat,

mint hallgató. Csak a pesti állásokat számbavéve is bőven alkalom lehet mindenki. Hol van akkor még a vidék! Azok a vállalatok, amelyek nem igényelnek egyetemi végzettségű szakembereket, szöbe sa jönnek. Senki nem kötelezi őket arra, hogy vegyék számba a szakemberállományt, 4-5 évre tervezzenek előre.

— Akkor mi értelme van az egész pályázati rendszernek?

— Nem előszörban a mi hallgatóinkra, hanem a pedagógusokra, orvosokra vonatkoztatva lehet az értelmét megtalálni. Katasztrófa a vidék pedagógusellátottsága. A társadalomnak itt teljesen jogos a védekezése arra a jelenségre, hogy a tanári végzettségük zö-

me nem akar tanítani. Az állam által tanárképzésbe fektetett pénznek a gyakorlati, pedagógusi munkában kell megérnie. Valószínűleg ez a tény indította el a pályázati rendszer általánossá tételét is.

De, amit az oktatásügy területén meg lehet valósítani, az már nem érvényes a gazdasági életre. Az oktatásban ugyanaz a minisztérium a gazdája az egyetemeknek, főiskoláknak és a pedagógusoknak is, szankciókat alkalmazhat. Más azonban a közgazdasági pálya helyzete: a vállalatoknak az oktatási minisztérium nem felügyeleti szerve, szankciókról itt nem lehet szó.

A pályázatok erkölcsi tartalmával egyetérték: tudatosítani

kell a hallgatóknak, hogy köteleztségeik vannak az állammal szemben, hogy a „ráfördításon” meg kell térülni. Persze, nem biztos, hogy mindezt csak adminisztratív úton lehet elérni.

★

Következtetés: ami az egyiknek jó, nem biztos, hogy a másiknak is. Ami az egyik helyen elfogadható, az még nem jelent általános érvényűséget. Amit határozottan nyomatékosítanak, az még nem jelent gyakorlati hangsúlyozást is. Amit a gyakorlatban csak a rend kedvéért fogadnak el, azt... Mi legyen az az? In-kább menjünk vissza a kiindulópontokhoz: még az sem biztos, hogy ez az „egyiknek” is jó. Csak éppen pillanatnyilag ez tűnik a leggyorsabb megoldásnak. Megoldásnak?...

Kocsi Ilona

Az írásbeliség vizsgálata

E félévben zajlik egyetemünkön az írásbeliség szerepének vizsgálata. Az ipar karon a vizsgálatot végző bizottság vezetője dr. Köves Pál.

Öt kerestem meg, hogy meg tudjam, hogyan is áll a vizsgálatával.

Ez nem is ment valami egyszerűen. A tanszékek jelentéseit február 28-ig kellett összegyűjteni, de csak a március 16-ai beszélgetésre érkezett meg minden tanszék anyaga. Először a vizsgálat szerepét ismertette a tanár úr:

— Az egyetemen egyszerre két vizsgálat folyik:

— az évközi — év végi számonkérés, és külön kiemelten az írásbeliség. Megnyugtatónak érzem, hogy a két téma így együtt fut, hiszen szorosan összefüggnek egymással.

Véleményemet alátámasztja, hogy a két témakörben kiadott előzetes szempontokban is sok az átfedés, sőt a tanszékek általában egy lélegzettel választottak a kétfajta kérdéssorra. A vizsgálat csak az általános oktatási folyamatra terjed ki, nem foglalkozunk tehát a TDK-val, a spec. kollégiumokkal stb.

Az egyetemen évek óta számtalanszor elhangzott, hogy a tanszékek, sőt sokszor az egyes tárgyak oktatói nem ismerik egymás munkáját.

— „csak a jóisten tudja mit csinál a másik”. Így szinte törvénytmi tett ez a vizsgálat, amelynek során

áttekintést nyerünk az egész számonkérési rendszerről.

Ezután kérdéseim nem arra

irányultak, hogy mi a helyzet most (ezt mindannyian érezzük a bőrünkön), hanem azt próbáltam feltérképezni, hogyan fog változni.

— Mi a tanszékek véleménye arról, hogy az általuk oktatott tárgyak írásbeli számonkérése megfelelő-e.

— Nem tették fel maguknak így a kérdést. Leírták azt, mi van, mit terveznek —

úgy tűnik, azt tartják az adott lehetőségeknek leginkább megfelelő módszereknek, amit csinálnak.

— Milyen tervek, javaslatok érkeztek?

— Jelentősen elütő új nincs közöttük. Néhány tanszéki anyag említi olyat, hogy nagyobb súlyt helyeznek majd a házi dolgozatokra,

de ezt is inkább csak utalásszerűen. Leírnak egy-két meg nem valósult módozatot, de mindez kevés, nem elég konkrét.

— Továbbra is maradt tehát a röpdolgozat — házi dolgozat rendszere?

— Ez a három az alapfajta, ezt azonban mindenki variálja, és ezt a tárgyak jellegével indokolja.

Volt olyan tanszék, ahol a tárgyfelelősök jelentéseit adták le tanszéki egyeztetés nélkül, így egymásnak ellentmondó vélemények kerültek elő. Úgy tűnt, nemcsak a tárgyak természetéből, hanem a tárgyfelelősöké is.

Az egyéni kezdeményezésnek,

persze, teret kell engedni, de e mögé bújva

nem engedhetjük meg az összevisszaságot.

A vizsgálat során

épp a sokféleséget kívánjuk csökkenteni, és egyenesen értelmezeti típusokat kidolgozni, amelyek közül a tárgy természetének megfelelően lehet majd választani a tanszékeknek.

— Tanár úr is említette, hogy nagyobb szerepet kapnak a házi dolgozatok. Hogyan kívánják ezek értékelését megoldani a tanszékek?

— Először is szeretném tisztázni: a tanszéki jelentések nem utalnak látványos radikális változásokra. És ez érthető is: a hallgatók csak akkor tanulnak folyamatosan, ha ösztönözzük őket erre. Márpedig ennek legjobb módja még mindig a zh-n és röpdolgozatban történő számonkérés. Ezek a módszerek összefüggnek az általános egyetemi helyzettel, az oktatás eszköztárával, a hallgatókés öntudatosságának szintjével is. Másodszor az értékeléshez: ha a házidolgozatok szerepe megőződik a jövőben, vagy a vizsgán, az várhatóan a hallgatók fő céljává, a házidolgozat jó legyen. Ez nemcsak más rovására menne, de felmerülne az önállóság problémája is.

Az értékelésnél továbbra is úgy véljük, hogy a hallgató közvetve bár, de maga éri hasznát a házi dolgozatoknak.

Van persze lehetőség a kom-

binálásokra. Szerepel olyan példa a jelentésekben, hogy egy csoport közösen készített dolgozatot, és ezt egyénileg kellett megvédeni. Persze, az ilyen közös dolgozatoknál óhatatlanul felmerül a gyengébbek problémája. Az értékelés kérdése valószínűleg előkerül majd egyetemi szinten is.

— Hogyan kívánják elkerülni a tanszékek a torlódásokat?

— Ebben a kérdésben két nézet uralkodik. Egyik szerint torlódások vannak, jó lenne ezeket elkerülni, koordinálni kellene a dolgozatrást. A másik nézet elutasítja a koordinálást. A zh-k ideje e tárgy jellegéből adódik, nehéz elcsúsztatni. A könnyebb műfajú (röpdolgozatoknál, teszteknél) pedig igazán nem kell koordinálni.

A torlódások körüli kétségevesek mögött rendszerente tanulás van, hiszen folyamatos tanulás mellett a napi anyagból írt dolgozatok nem jelentenek veszít.

Szükséges persze szabályozni a számonkérést, megállapítani, melyik tárgyat irathat zh-t és hol lenne ez indokolatlan. A torlódások elkerüléséhez kapcsolódik az a javaslat, hogy jobban el kellene különíteni a szorgalmi és vizsgaidőszakot. A szorgalmi idő utolsó két hete már végre elűszik a nyelvvizsgák, előre hozott vizsgák és az első vizsgákra való készülési miatt. Legyen teljes a szorgalmi időszak, irathassunk dolgozatot, vagy számolhatassunk be az utolsó anyag-részből is és kezeljük úgy a

vizsgaidőszakot, hogy benne van az első vizsgára való felkészülés is.

★

Sajnos, a tanszékek nem használták fel ezt a jelentést alapos önvizsgálatra is. Biztos, hogy minden tárgyat olyan módon kell számonkérni, ahogy most történik? Ennél talán csak a házidolgozatok ügye elszomorítóbb. Névelni a súlyát, nagyobb szerepet juttatni nekik — ez csak mennyiségi növekedést jelentene?

Attól, hogy ki-ki „ír valamit”, még nem válik egyetemivé ez a számonkérési forma.

Meg kellene oldani a házidolgozatok témáinak összekapcsolását az adott félévi anyaggal, az elkészült művek közös felmérését. Sőt, a tanár úr említette fenntartások ellenére az a véleményem, hogy

a hallgatók félévi munkájának értékelésében is nagyobb szerepet kell játszania az aláírási feltételnél.

Követésre méltó példa a kollektív dolgozatoké, bár valószínűleg nem ez az egyetlen megoldás.

A torlódások körüli panaszoknál tényleg érdemes lelkünk melyére nézni: nem akarunk valóban egy nappal a röpdolgozat előtt mindent megtanulni, nem ezért csapnak-e össze fejünk felett időnként a hullámok? Nyilvánvaló, hogy itt nekünk is terheli bűn a lelkiismeretünket. De ha másfél hét alatt minden tárgyról röpdolgozatot írunk, az még a folyamatosan tanuló hallgatók számára is túlszáznak tűnik.

Ezek persze csak az én gondolataim. De talán érdemes volna végiggondolni őket a vizsgálat további szakaszában.

Pál Kata

Könyörgés a K-ért

Divat mostanában, hogy publicistáink az értelmező szótár vagy egyéb szavahihető forrás segítségével — írásuk elején — pontosan definiálják annak tárgyát, ezzel is kinyilvánítván tárgyilagosságukat. En azonban hasztalan forgattam a tudós könyveket, a TDK-nak sehol nem akadtam nyomára, így csak részletesen tarthatom magam ehhez a rokonszenves definíció-mániához.

A Tudományos Diák meghatározásáról így le kellett mondanom, a Körrel kapcsolatban pedig mindössze arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy eme kerek fogalom olyan pontok mértani helyét jelölji, amelyek egy adott ponttól egyenlő távolságra, esetünkben egy adott témához egyforma közelségben vannak, illetve érzik magukat.

Illetve éreznék magukat, ... ha nem lenne elég okom megüni ezt a cikket.

Kezdjük ott, hogy jókora mikroszkóp szükséges annak, aki TDK-t kíván látni egyetemünkön. Mielőtt bárki félreértene, gyorsan ideförr: nem az idei konferenciára benyújtott százegegyhárom dolgozatot keveslem, az optikai segédesszköz a körök megformálásához kell. Szabad szemmel ugyanis többnyire csak pontokat — másként tudományos diákokat láthatunk, a fentebb definiált sikidom teljes hiányában. Ennek megfelelően a

TDK rövidítés is jelentésvaltozason megy (ment) át, és speciális dolgozat nevévé válik, amit valaki vagy megírt vagy nem: magánügy. Félő azonban, hogy a „K” eltűnésével a „T” is veszélybe kerül. (A Közgazdász egyik régebbi számából tudom, hogy vannak, akik csak legyintenek most, mondván, hogy ez — esetünkben a kör eltűnése — csak formai probléma, ami a tartalmat nem érinti. A fenti álláspont képviselői csak fenntartásokkal számíthatnak híveik közé, mivel nekem naponta legalább kétszer el kell mennem a Marx-szobor előtt, amelynek — többünk által ismert — szelleme aligha helyesli e két tényező izolálását.)

A „T” (úgyis, mint tartalom, úgys, mint tudományos) veszélybe kerülése természetesen nem azt jelenti hogy talán már jövőre — teszem azt dilettáns diákkörök alakulnának; az is elég veszélyes, ha nem lépünk előre annyit, amennyit kellene, amennyit lehetne.

Véleményem szerint egyetemünk TDK-munkája jó — ezt bizonyítják az országos konferenciákon elért eredményeink — zsörtölődéseimet csak a jobb keresése táplálja.

A TDK sokáig a fű alatt nő, a szerzőn kívül ekkor általában senki nem törődik vele. A konferenciák előtt és idején némileg megnő az érdeklődés, sokan akkor hallanak először arról az intéz-

ményről, ami azzal a veszéllyel jár, hogy ezt a néhány napot azonosítják a TDK lényegével, s így a mélyebb el-ellenmondások csak részben tárnak fel, noha ezek hatása a konferencián is megmutatkozik. Összetevő például ordító volt az értékelési és díjazási rendszer el-ellenmondása, mégsem hallottam róla, hogy valaki is figyelnyt volna erre. A helyzet a következő: minden szekció annyiszor ötszáz forintot fordíthat a munkák díjazására, ahány dolgozat indult a szekcióban. Mivel az első három díj összege 1500+1000+500, azaz 3000 forint, így ezeket csak akkor oszthatták ki, ha legalább hat dolgozat szerepelt a szekcióban. Megosztott első helyezés díjazásához pedig legalább kilenc TDK szereplése szükséges. Így történéhetett meg, hogy például a szociológia szekció két kimagasló színvonalú dolgozata csak megosztott második helyezést kaphattak, mivel a szekciónak nem volt lehetősége két első díj kifizetésére. Hasonló helyzet állt elő néhány más szekción is.

Szerintem ez a helyzet tartóhatatlan, mert a rendszer megrevsége miatt nem ismerjük el kellőképpen a szerzők egymásféltésére intenzív munkájának erkölcsi értékét. Nem áru-lik el nagy titkot azzal, hogy ez utóbbi jelenti az igazi ösztönző erőt.

Három lehetőséget látok a

helyzeti megváltoztatására: a díjazási keret bővítését — amire valószínűleg nincs lehetőség — vagy a keret változatlanul hagyása mellett a díjak csökkentését, de szerintem a legjobb az értékelés és a díjazás szétválasztása lenne, az előbbi primátusával.

Latni kell azonban, hogy ezzel még korántsem oldanánk meg a TDK-rendszer alapvető ellentmondásait, hiszen itt csak a konferenciáról volt szó, ez pedig a munkának csak a végső fázisa. Erről a „végső” jelzéről szoktak megjellegkezni, akik a TDK-ról beszélnek vagy irnak. Így többek között a KISZ-bizottság is, amikor — a „MI” öszi számában — a TDK-munkához nyújtandó segítséget a dolgozatok gépelési és kötetelési költségeihez való hozzájárulásban jelöli meg.

Becsületükre legyen mondva, hogy az egyetemen kapható hozzájárulások közül ez a segítség azon kevesek közé tartozik, amely realis fedezetet nyújt arra, amire való, de mégis — ez a támogatás kevés.

Ahhoz ugyanis, hogy valaki(k) eljussanak oda, hogy legyen mit legépeltetni, bekötetni, kell történni néhány más dolognak is, amihez szintén elkelve egy kis segítség, többek között a KISZ-től is. Írtam már, hogy számottevő javulásra csak a TDK automatizálásának megszüntetésével számíthatunk. A munka ugyanis mindvégig egyéni — legalábbis szűkkörű —, csak évente egyszer közösségi. A konferencián — aminek munkajelleget érhetően háttérbe

szorult a „show” mögött. Ugyanis általában az történik, hogy előáll valaki és hűsz percer beszél valamiről, ami ugyan nem teljesen idegen terület, mégis nehéz ráállni a gondolatmenetre, s a végén — a zsürielnök biztatására — lehetőleg értelmesen hozzászólni.

Mennyivel élénkebb és hasznosabb a vita egy olyan dolgozat után, amit legalább néhány jelenlévő alaposan ismer. A konferencia akkor lenne igazán hasznos, ha ez lenne általános, de általában is ez a módja a TDK-munka fejlesztésének. Állítom, hogy a dolgozatok színvonalára is jótékonyan hatna, ha már készülésük közben időnként szélesebb nyilvánosságot kaphatnának, ha néha-néha bele kukkanthatnánk a „fázékba”, hogy megismerjük, „megfűszerezük” a munkát.

Jó lenne ez, mert nem lennénk eleve vakvágányon, mert valószínűleg sok jó, hasznosítható ötlet vetődne fel, s ezáltal talán a TDK bázisa is bővülne.

Szerintem már rövidebb távon is érezhetően tovább javítaná a színvonalat, ha megteremtենék a rendszeres — akár írásbeli, akár szóbeli tájékoztatás alakuló fórumát annak a „brain-storming”-nak.

Van még egy dolog, amit szintén át kell gondolni: a TDK viszonyát az egyéb (hivatalos) tanulmányi munkához. Érdekes lenne megvizsgálni az aktív TDK-sok tanulmányi állaga és a munkájuk színvonala közötti korre-

lációt. Nem lepődnek meg, ha jócskán negatív érték adódna, noha a TDK elvileg pluszmunka. Ez pedig képtelenség, jól bizonyítja ezt az iparkar esete. Legalábbis a harmadik év-folyamon közismerten ez a legnehezebb, de a második év nehézségi foka sem lebecsülendő, s ennek az eredménye az, hogy idén mindössze tízenkét iparos hallgató jutott el a TDK beadásáig. Riasztó ez a szám, méginkább riasztó az, hogy „intézményesített” megoldásra itt valószínűleg nincs lehetőség. A követelmények ugyanis nyilván csak növekedni fognak, s így félő, hogy ez a kar holt területté válik a TDK szempontjából. Noha a kari KISZ-vezetőség és az iparkul is próbálkozik kedvezminálással, ez eleve csak korlátozott eredményt hozhat, mivel lehetőséget — szakirodalmi tájékoztatón, téma-, téma-vezető-ajánláson kívül, vagyis igazi lehetőséget nem tudunk adni. Az egyetlen kapcsolódó ügy a tanár-diák viszony jó alakulásában látom. Tapasztalatom azt mutatja, hogy a kölcsönös tisztteleten és bizalmon alapuló kapcsolatok adhatják csak meg a TDK-munka olyan — nem hivatatos, de valódi tartalommal bíró — lehetőségét, amihez más „intézményesített” út egyelőre nem vezet.

Az ilyen kapcsolatok azonban esetlegesek és — mivel közismerten ritkák is, ezért máshonnan kell várni a TDK-munka legalapvetőbb gátjának — a lehetőség hiányának — a megszüntetését.

Csányi Tamás

CSAK ÜLŐK ÉS NÉZEM a tévét?

Ha a csapóajtó beszélni tudna, bizonyára sok sértőt vágná a fejünkhöz, megemlékeznén néhány durva rugásról, könyöklésről, ráncigalásról. Nem lehet örömteli dolog csapóajtónak lenni az egyetem főbejáratánál. De legtöbbet bizonyára azokról a percekről mesélné, amikor a déli órákban egy pillanat pihenője sincsen, megállás nélkül nyomakodik ki rajta a nép —, s közülük igen sokat aznap már nem is lát.

Vajon miért ilyen sürgős?
Aligha számolták meg, hogy hányan vannak közöttünk olyanok, akiknek abból áll az egyetemi élet, hogy reggel (vagy amikor kell) bejönnek a szemináriumra, előadásra, azokat végig ülnek illedelmesen aztán az utolsó csöngő után már mennek is a kabátért — indulnak haza.

Egyetemisták?
Csak részben. Inkább amolyan „bejárók” csupán, passzív szemlélők, akik úgy viszonyulnak az egyetemhez, ahogyan a XX. század polgára a televízióhoz. Csak nézik a műsort, és eszükbe sem jut, hogy részt is vehetnének benne, esetleg még alakíthatnának is rajta! De nem! Úgy látszik nézni is éppen elég, tán még sok is, hisz időről időre be is kell számolni, hogy melyik adás miről szól. Hát kell ennél több?

Vajon van-e valamiféle kritériuma, kötelezően betartandó használati utasítása annak az életformának, amit nagy általánosságban az „egyetemista” címkével szokás illetni? Nem tudok ilyenről, s azt hiszem ez is tipikusan olyan dolog, amelyet ki-ki vérmérséklete, egyénisége szerint alakít-formál magában. De annyi közös talán magis van benne, hogy be vagyunk zsuflolva ebbe a nagy épületbe, alapvetően hasonló dologgal foglalkozunk, tehát céljaink, érdekeink is lényegében megegyeznek, így részben (erkölcsei? morális?), köteleységünk, részben érdeklünk, hogy észre vegyük egymást, közösen oldjunk meg dolgokat, hogy a magunk baján túl hajlandók legyünk mással is törődni. Hogy egymásra vagyunk utalva, az a közös és a legjobb dolog, amitől a közösen gondolkodni, ha kell segítenek, ha kell, csak együtt szórakozniak —, azt hiszem ezt nem kell bizonygatnom.

És itt lép be a körbe a KISZ problémája. A KISZ-e, amelynek az a feladata, hogy a fenti szárnyaló gondolatokat hétköznapi gyakorlatáig tegye, hogy mint értelmes szervező-összetartó erő köztünk éljen, hogy sokféle célja-hivatása mellett így eszköz, lehetőség legyen a különböző elképzelések összehangolásában, megvalósításában.

Nem újság, hogy ez nem mindig sikerül. És ha vannak, akik már esetleg elvből, pusztán a szervezet jellegéből, működésének formájától idegenkednek, akiket még nagyobb azoknak a száma, akiket elsősorban ezek a sikertelenségek ábrándítanak ki a KISZ-ből, és a róla alkotott vélemény esetleg csak egy egyszerű legyintéssé válik.

Persze legyinteni mindig könnyebb. De nézzük meg, közelebbről, mi minden akadályozhatja ezt a „közös életet”?

Az első probléma akkor merül fel, ha már mi magunk sem akarunk együtt lenni. Mert például nem kedveljük egymást. (Ilyenkor szokott — többek között — a KISZ-élet is formálissá válni.) Hogy egy csoport valami értelmeset tudjon (és akarjon!) produkálni, annak mindenekelőtt feltétele, hogy a csoport tagjai szívesen legyenek együtt.

De ez csak az egyik oldal. Az sem mindegy, hogy mit tanulnak, milyen szakosokról van szó? Az ált. kari vezetőség egyik tagja mesélte, hogy a népgazdósok programjai lényegesen céltalanabbak, és sokkal kevesebb közös munkát sejtetnek, mint a tanároké, ahol például a IV.-éves tanár „A”-sok elvállalták, hogy módszertani javaslatot dolgozzanak ki az elsős pg-oktatás korszerűsítésére, a harmadévesek pedig középiskolák patronálását tervezték be.

De talán mégis hiba lenne emiatt egy lendülettel lerántani a vizeslepedőt minden népgazdósról. Vannak elvontabb, elméletibb szakok, és vannak gyakorlatiasabb területek. Mindegyiknél mások a követelmények, és — mások az emberek is.

Tehát akkor annak, aki elméleti tárgyakat tanul, elegendő, ha csak „nézi a tévét”, és felmenthető a közösségi élet alól, míg például a tanárok esetében ezt tűzzel-vassal meg kell követelni?

Nem erről van szó!

Csak látni kell, hogy mások a lehetőségek, és ennél fogva a lehetséges megoldások is az egyik és a másik területen. Talán először is azon a felfogáson kellene változtatni, amely szerint a tanulmányi munka, meg a közösségi élet (munka), az két különböző dolog. Amolyan időbeli egymástutatiságot feltételeznek. De vajon szükségszerű-e, hogy órák sok kis individuum üljön egymás mellett, akikből — esetleg — az óra után (ha még van rá idő) „együttérző” közösség válik? Az órák — „munka. közben” — nem alakulhat ki közösség?

Nemcsak, hogy kialakulhat, de gyakran ez a kiindulópontja, az alapja az óra utáni együttléteinknek is. Emlékezzünk csak rá, hogyan is történt, valahányszor (elsőben, vagy másodikban a szakosodás után) új csoportba kerülünk? Minden csoportban vannak olyanok, akik egy-egy témát jobban ismernek, és az adottság is megvan bennük, hogy a kérdéshez hozzászóljanak, akaratlanul is vitát provokáljanak. Az ilyen szemináriumi vitába aztán — ha nem mondva csinált — hamarosan mind többen bekapcsolódnak, alkalmasint olyanok is, akiknek egyébként nemigen hallani a hangját. Főleg eleinte ezek azok a viták, beszélgetések, amelyek előbb-utóbb folytatódhatnak a szünetekben, órák után is. És ha már megvan bennünk a készség, hogy órákban együtt dolgozzunk, témákat megvitassunk, eredményre jussunk —, máris van valami, ami összekapcsol minket. Nem igaz tehát, hogy az időtől (és csak attól) függ, hogy egy közösség kialakul-e, vagy sem. A kérdést eldöntő tényezők mi magunk vagyunk, viselkedésünkkel, egymáshoz való viszonyunkkal. És éppen ezért — elsősorban — rajtunk múlik, hogy túltesszük-e magunkat ezen a szemlélődő álláspontra, vagy sem!

De ha már odáig el is jutottunk, hogy nem az az egyedüli megoldás, ha csak nézünk a műsort; igenis megvan a lehetőség, hogy részt is vegyünk benne, az egyik legizgalmasabb kérdés még mindig hátra van: vajon mi biztosítja, hogy változtathatunk is azon?

Először is maga a részvétel ténye. Ha hajlandók vagyunk közösen élni, gondolkodni, problémákat felvetni (és meghallgatni!), akkor arra is megvan a mód, hogy közös véleményt alakítsunk ki, olyat, amely alapja lehet bármely változtatási szándékunknak. Rengeteg olyan jogunk, lehetőségünk van, amellyel mi is kivethetünk a részünkre az oktatási rendszer alakításából, tervezéséből. Csak hogy szokássá vált elve bizalmatlannak lenni az ilyen jogokkal szemben, az, hogy szkeptikusak legyünk, ha pl. a diákparlamentről hallunk. Lehet, hogy voltak jogos alapjai e szemlélet kialakulásának, de talán mi is azok vagyunk, akik ezzel a viselkedéssel lehetetlennek tesszük, vagy legalábbis megnehezítjük a tényleg hasznos együttműködést a hallgatók és az egyetemi vezetés között. Pedig sok olyan terület van, ahol közös volna az érdeke egymás meghallgatásában. Egy diák például mindig sokkal nagyobb információval bír az oktatási helyzetéről, mint maguk a tanárok. Ki más lehetne ebben a kérdéskörben partnere a tanárnak, ha nem a diák, aki közvetlenül érintett, és érdekel a különböző oktatási területek, anyagok, témák összehangolásában?

És nem ez az egyetlen terület, ahol megvan a mód (és az igény) közreműködésünkre a „műsorváltoztatásban”.

Tudom, lényegesen többen vállalnak részt a közösségi életből, mint amekkorra a tényleges aránya. De talán számunkra sem felesleges ezt a néhány problémát végiggondolni, még akkor sem, ha a fenti vélemények nem feltétlenül megafolthatatlan, örökérvényű szentenciák. Az igazság az, hogy míg csak nem is egy ember gondolatai — vita eredménye, amely az ált. karosok háromnapos csillaghegyi tanfolyamának utolsó délelőtti zsejtől, az ottani gondolatokat, véleményeket próbáltam rendszerezni. S ha már ez az egész egy vita terméke, a legjobb talán az lenne, ha együtt ülne újabb, immár szélesebb körű vita forrásává válna —, elvégre közös problémákról van szó, amelyeket végülis közösen kell megoldanunk.

Fóris György

A demokráciáról

...hogy végülis egy nyelven beszélhessünk róla

Sok szó esik mostanában egyetemeszerte is a demokráciáról. A vélekedések során gyakran ellentétes nézetek ütköznek, gyözködve egymást, s csak lassan, tisztázódik e több dimenziós fogalom, hogy végül is egy nyelven beszélhessünk róla.

Ezt a célt kívánta szolgálálni az általános kari tanács február elején megtartott értekezlete is, ahol a tanszéki képviselői rendszer eddigi tapasztalatait, s a további lépések mélyítését vitatta meg.

De ehhez kíván hozzájárulni e cikk is néhány, a demokráciával kapcsolatos vélemény ismertetésével. Mielőtt a részletekre kerülné sor, vessünk egy pillantást arra, hogy is állunk a demokráciával? Elégedettek lehetünk egyetemünk demokratizálási folyamatával — állapítják meg nem egyszer vezető testületeink. — Demokratikus fórumaink adták az egyetemi élet minden szintjén, s csak rajtunk múlik, hogy éljünk is vele. Noha ezzel a joggal való élnitadás az egész ország gondja, egyetemünknek nincs mit takargatnia, a demokrácia tanulásának a folyamatában a legjobbak között van.

Nem ilyen elégedett a diákság, különösen, ha a tanszéki képviselői rendszerről esik szó.

Véleményük szerint a demokratikus fórumok láncolatában a tanszéki képviselői rendszernek kellene a leghatékonyabb munkát kifejteni. Ez az a legkövetlenebb pont, ahol a hallgató az oktatási munkájával nap mint nap találkozva a kölcsönös kezdeményezés és együttműködés, az oda-visszajelzés, az oktatási munka hatékonyságának növeléséhez kellene, hogy vezessen. Ez a véleménye erről az általános kari KISZ-szervezetnek is, amelyet írásos anyagában kifejtve a kari tanács elé terjesztett a TKR-ról. „A TKR-től... három egymástól elválaszthatatlan eredményt várunk: a hallgatóság hatékony érdekképviseletét, az oktatásfejlesztés segítségét, és a diákok demokratizmusra való nevelését. Két és fél év telt el a hallgatói képviselőeknek az egész egyetemre való kiterjesztése óta...”

A rendszer bevezetését nagy várakozások kísérték, de végülis — egyelőre — jórészt formális jellegű a működése.

Hogy mi ennek az oka? A kérdésére egy kari diák képviselő így válaszolt.

„Nincs meg a kölcsönös bizalom az asztal két oldalán.”

Ezt a megállapítást az írásos beszámoló is alátámasztja. „Sajnos még most is

erős a meggyőződése sok oktatónak, hogy a hallgatók csak terheik megkönnyítésére szólnak fel, pedig élünk abban segíteni, hogy az egyetemi oktatási rendszer minél erőteljesebb, hatékonyabb módszerekkel biztosítsa a fegyelmezett tanulmányi munkát.”

E bizalmatlanság megnyilvánulását tapasztalják a diák-képviselők többek között abban is, hogy: „...Alig van rá példa, hogy tanszékeink tanszéki értekezletre meghívják a képviselőt. Olyan még nem volt, hogy például félévértékelés, vagy más, bennünket érintő kérdésben referátum megtartására kérték volna fel a képviselőt. Ha nincs részen a hallgatói képviselő, az új tananyag vitájába sem vonják be, pedig az oktatás korszerűsítés legutóbbi tapasztalatai éppen azt mutatják, hogy sok hasznos megjegyzést tudunk tenni, amelyek sokat segítenek...”

A valós helyzetet minden szépségtől mentes körülmények között meg kell néznie az oktatónak az oktatónak. Különösen nagy hangsúlyt fektettek a felszólalók közül a TKR-esek megfelelő kiválasztására. Volt aki kifogásolta, hogy túlságosan sok feladattal terhelik meg a TKR-est. Túlzás elvárni tőle, hogy minden tanszéki értekezleten ott legyen — mondották.

Több tanárt foglalkoztatót az oktatási munkájának véleményezése. Volt aki kérték el, hogy a diák képes felbírálni a tanár eredményes munkáját.

Többen viszont nagy érdeklődéssel várják, milyen vélemények vannak a hallgatók az oktatási munkájukról. „A véleményezésnek van jövője az egyetemen — fejtette ki nézetét egy októtor — kivéve, ha a diák a szakmai fejlődése ellen tesz, és nem jár órákra.” A diák-képviselők az oktatási véleményezések írásbeli elkészítése mellett voltak, egyrészt mert ez sokkal nagyobb felelősségre készíti a diákokat, másrészt, mert az így elkészített vélemények őszintébbek. De

a tanárok kérték a diák-képviselőket, hogy az írásbeliség mellett ne mulasszák el az illető októtorral folytatott beszélgetés során szóban is kifejezteni a vele kapcsolatos észrevételeiket.

A legtöbb októtor úgy ítéli meg, hogy jó a kapcsolat a TKR-estek és a tanszékek között, viszont voltak olyanok is, akik elmondták, hogy

nem tartják helyesnek, ha a TKR-es a kapcsolattartást kizárólag csak a vizsgaidőszakra korlátozza.

A hivatalos út betartását kérték a képviselőktől többen is, ugyanis előfordult, hogy a hallgatói kivánságokról az oktatási rektorhelyettesől értesül a tanszékvezető, ahelyett, hogy azt a TKR-es személyesen közölné vele.

A TKR működésével kapcsolatban elhangzott néhány jó javaslat, mind a tanárok, mind a diák-képviselők részéről. Végül a kari tanács ülésén éppen az írásos anyag kritikái megjegyzéseit figyelembe véve megállapították, hogy

a TKR-ben még számtalan kihasználatlan lehetőség van, ami további feladatok jelent a kar számára.

Az általános kari tanács igen öröndetes pozitív hozzáállást tanúsított a diádemokrácia kérdésében. Mégis itt szeretnénk jelezni, hogy vannak néhányan azért olyanok is akik ha a demokráciát nem elrendezik, de egy-két kérdésben erről másképpene vélekednek. Vannak akik a diádemokráciát a demokrácia egy külön kategóriájába kívánják sorol-

ni és azt vallják, a diádemokráciának korlátai vannak, amelynek értelmében a hallgatóknak nincs joga az októtor munkáját véleményezni, az oktatást kritizálni. Vannak, akik olyan következtetésre jutnak, hogy a demokrácia egyenes következménye a tanulmányi fegyelem romlása. Vannak októtorok, akik a hallgatók által készített októtor véleményezést sérelmezik, kifejezetten bántónak találják, s hajlandók néhány rossz októtor védelmében megkérdőjelezni az egész diádemokrácia létjogosultságát. Az ilyen és ehhez hasonló véleményekkel vitatkozni kell, mintahogy vitatkozni kell a TKR-eseket érő jogtalan vádakkal szemben is többek között azzal, hogy a diák azért kritizálja a tananyagot, mert így akar könnyebb utakat keresni magának, mert így akarja rombolni az októtor tekintélyt. Nincs értelme kitérni arra, hogy bizonygassuk, a tekintélyelv alapozott októtor-nehély munka módszere már elavult. Arra viszont érdemes felfigyelni, amit a színvonalas októtor munkával kapcsolatban a már idézett írásos anyag tartalmaz: „A TRK fontos eszköz, amelyen keresztül megbízható információt szerezhetnek októtor munkájuk eredményességéről.”

Hallatlan nagy segítség lehet a tanszékeink munkájában, ha ez a csatorna jól működik.

Ennek feltétele a hallgatók részéről az őszinte, nyílt, felelősségteljes véleménynyilvánítás és a hallgatói vélemények felhasználásával gondolkodó tanszékvezetői munka.

Mindez természetesen csak akkor lehetséges, ha igényes, az oktatásban is követelményeket támasztó tanszéki légkör uralkodik, ahol kellő súlyt fektetnek az októtor munkáira hatékonyására is.”

Ezzel nem azt akarják hangsúlyozni a diákok, hogy minden kérdésüket kritikátlanul fogadják el, de jelenleg nem is fenyeget ilyen veszély. Ma inkább az a jellemző, hogy sokszor hiányzik az érdemi, elvi válaszadás. Ilyenkor a diák-képviselőt joggal érzi gyengének a demokrácia által biztosított jogait. Úgy érzi baj van vele, nem funkcionál, úgy, ahogy szeretné. Eppen ezért tapasztalható, egy szomj, a döntési jogosítvány iránt. „Nem ártana e jogokat jobban elhatárolni. Ki kellene mondani mi az, amiben döntési joga, mi az, amiben véleményezési joga van a hallgatóknak általában, és mi az, amibe beleszólnia tabu.” — indítványozta egyik októtorunk egy pártcsoporthoz fordított értekezleten, ahol a tanár-diák viszony egyetemi körülményeit vizsgálták.

Nem a belezórási határait firtatta, hanem egy ennél sokkal lényegesebb nevelési szempontot hívta fel az októtor figyelmét az ált. kari tanácsülésen egyik tanárunk, amikor ki-mondta, hogy

a nyílt, őszinte, felelősségteljes véleményalkotás nem is annyira a tanár számára, mint inkább a diák szempontjából fontos lehetőség, és ezt a nevelési szempontot még akkor sem kellene szemelől tévesztetni, az októtoroknak, ha ezek a diákvélemények netántán ütköznek a tanárval. „Hiszen nem szolgálunk a hivatalnokokat akarunk az életnek nevelni” — mondotta.

A kulcsszó itt a felelősség. Ez kell, hogy áthassa a diák-képviselő munkáját, ha egyszer vállalta, hogy hozzá akar járulni a nyílt, őszinte tanár-diák viszony kialakításához, ha vállalta, hogy szót emel a hibás, elavult formák, módszerek ellen, éppúgy, mint azt is, hogy szembeszáll a hallgatók között felbukkanó igénytelen-séggel, lustasággal, közömbösséggel, mert csak így lehet teljes társadalmi megértésünkben a szocialista demokrácia gyakorlata.

H. E.

Nyári kép (Fotó: Zsvikó Nake)

Világézet „eminenseknek”?

Izgalmas politikai kérdést feszegetett Marschall Miklós legutóbb a lap hasábjain: „Miert züllesztjük annyiszor a marxizmust, mint világézetet normatív, erkölcsi kategóriává?” A kérdést a végzős hallgatók KISZ-jellemzéseinél elkészítése során lezajló, helyenként valóban felületes és leegyszerűsítő viták kapcsán fogalmazta meg. Véleményem szerint kérdésének a lényege a következő: **szocialista rendszerünk hogyan kezeli az átmeneti társadalmunk valóságos sokféleségéből fakadó világézeti sokféleséget?**

Magam is tapasztaltam KISZ-szervezetünk története során, hogy amikor mi, KISZ-vezetők, politikai-ideológiai nevelőmunkával foglalkozók nem voltunk képesek a valóságos elemmondásokon kellően megérteni (és van-e ennél nehezebb feladat?!), akkor politikai tapasztalatlanságunk és „forradalmi” türelmetlenségünk miatt nem tudtuk az „aktív ellenünk, az velünk van” elvét sem megfelelően alkalmazni. Azt viszont állítom, hogy ezek a tapasztalatok saját marxista világézetünk fejlesztésére ösztönöztek bennünket, mert tudjuk: a világézet — bár filozófiai kategória — lényeges politikai tartalommal is rendelkezik, és bizonyos értelemben voks is valamilyen társadalmi rendszerre. Amikor az egyetemünkön folyó ideológiai oktatás és a KISZ politikai-ideológiai nevelőmunkája a marxista meggyőződés értelmiség kinevelését tűzik ki célul, akkor egy — a történelemben kipróbált és világrendszert teremtő — „eminens” tudományos világézet elsajátítását igyekeznek elérni.

A marxizmus lényegéből adódik, hogy „cselekvő” világézet. Ezt mi komolyan vesszük, és a marxista-leninista filozófiából következő társadalmi-politikai célokat meg akarjuk valósítani!

A társadalmunkban mindazon különböző világézetűek „békés egymás mellett élését” valljuk, akik politikai céljaink megvalósításáért együttműködnek. Így szocialista rendszerünkben a vallás és a marxizmus egymás mellett él, noha mindegyik világézet képviselői vallják a másikkal való összeegyeztethetőséget. Dívatos kifejezéssel élve ez világézeti pluralizmust jelent, de megköveteli az ideológiai harcot.

A helyesen elsajátított marxista világézettel rendelkezők tudják, hogy a világézeti és a politikai állásfoglalás között átéléses a kapcsolat, és azt is, hogy szocialista rendszerünk tiszteletben tartja és egyenlőnek tekinti a nem marxista világézetű embereket, de az emberiség valódi érdekeinek megfelelő, a valóságot helyesen tükröző világézetnek az önmagát mindig megújító marxizmus-leninizmust tartja. És az MSZMP tagjai többen között a világézetükért kapják a „tagságit”, ami nem jelent privilégiumokat, de nem értünk egyet a devalválásával sem, és ezért én Marschallnál sokkal árnyaltabban fogalmaznék! Természetesen azzal egyetértek, hogy a marxizmust azok az alapszervezeteink devalválják, akik „laposra kiklopfolják”, egydimenziós normát, jelzőt csinálnak belőle egy felületes jellemzésben.

A világézet valóban demokratikus dolog, és szocialista demokraciánk fejlesztésével egyre több biztosíték jön létre a „sokféleség” hatalmas energiájának kihasználására szocialista építésünk érdekében. Mi a magunk részéről azt tehetjük, hogy következetesen harcolunk a leegyszerűsítések ellen, és a marxizmus mindhárom alkotórészét vállalunk kell, és így nézni a művelt marxista emberfők nevelését. A marxizmus világézet, de tudományos társadalomszemlélet, tudományos politikai gazdaságtan, és politikai tudomány is. Tehát nem „ügy közügy, hogy magánügy, hanem közügy és magánügy”.

Vass László

Zsivkó Nakev felvétele

A Polvax vendége volt a DIVSZ főtitkára

A csütörtök esti klubmúsor, a Polvax, egyre inkább a leglátogatottabb hétközi rendezvényvé válik. Nem véletlenül: az elsőrendű tájékoztatások az aktuális politikai kérdésekről az egyetemen kívülről is szép számú érdeklődőt vonzanak. A két héttel ezelőtti beszélgetésben még a meghívott vendégek egy része is arra kényszerült, hogy székel hiányában a dobogón foglaljon helyet. A 11 óráig elhúzódozó vitán a vendégek, köztük Pietro Lapiccirella, a DIVSZ főtitkára az Olasz Kommunista Párt történelmi kompromisszumáról és azon túl a nyugat-európai kommunista pártok célkitűzéseiről adott érdekes tájékoztatást.

Mi is ez a történelmi kompromisszum? Tulajdonképpen egy második népfront, amelyet azonban — szerencsére — nem a fasizmus veszélye hívott életre, hanem Olaszország jelenlegi gazdasági helyzete. A kommunisták célkitűzése az ország gazdasági talpraállítása, hogy ezután elindulhassanak a szocializmus útján. Ehhez minél szélesebb rétegekkel, akár a kereszténydemokrata párttal való összefogáson keresztül vezet az út. Jelenlegi lehetőség: a nagykoalíció és egyre realisabbá válik az OKP jelenléte a kormányban.

Rövid általános tájékoztatás után került sor a kérdések megválaszolására. (Itt meg kell említeni a klub közlőny munkáját, amely vitaindító kérdéseivel előzetes képet alakít ki az érdeklődőben és megadja a beszélgetés gerincét és alaphangulatát.) A legérdeke-

sebb kérdések az OKP válságmegoldó terveit és külpolitikai elképzeléseit firtatták.

— Ha hatalomra kerül az OKP, a fegyveres erők hajlandók lesznek-e támogatni?

— A katonaság és a rendőrség nem a társadalomtól különálló egységek, belemerülnek a mindennapi politikába. Az ő mozgásuk elszakíthatatlan a néptömegek hangulatától, éppen ezért tekint a párt fő feladatának a tömegekkel való mindenkori szoros kontaktust. Sokat tanultunk a chilei példából, ahol a demokratikus erők politikai veresége előzte meg a puccsot.

— Milyen gazdasági politikát folytat az OKP, támogatja-e a magántulajdont és a monopóliumokat?

— Természetesen nálunk más a helyzet, mint a szocialista országokban, más alapról indulunk és az államosítás nem olyan egyszerű feladat. A közvetlen cél érdekében, hogy kijussunk a válságból, fel kell használni minden eszközt, a monopóliumok termelését is, orientálni kell a gazdaságot a nagy társadalmi szükségletek kielégítésére. Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy az ösztöké 50 — 60 százaléka már állami tulajdon. Tehát e téren a fő feladat, hogyan lehet felhasználni a már meglévő tulajdont a gazdaság, az egész termelési irányításában. Hosszabb távon olyan helyzetet akar teremteni a párt, amelyben marad helye a magánkezdeményezésnek, a kiskereskedelmeknek és a kézműiparnak, de ugyanakkor a monopóliu-

mok, multinacionálisok nem kapnak teret.

— Hogyan lehetséges az, hogy a párt hatalomra kerülése esetén — nem tervezi Olaszország kilépését a NATO-ból?

— A KP kezdetben hevesen harcolt a csatlakozás ellen. Olaszország mégis belépett a katonai szervezetbe, mert a világ megosztottsága tény volt. Most pedig már, az enyhülés korában a probléma nem a két blokk szembenállása, hanem megszüntetése. Kérdés: ilyen helyzetben lehetséges-e egyértelmű kilépés valamelyik tömbből? Lehetséges viszont, az hogy minden erővel hozzájáruljunk az enyhüléshez, közben országunkban a szocialista átalakuláshoz.

— Milyen kérdéseket említenek meg a berlini konferenciával kapcsolatban?

— Sikertült a megegyező és közös dokumentumról és elmaradt néhány korábbi formánál, melynek értelmezésével pártunk nem értett egyet. A marxizmus-leninizmus például szeritünk a befajzottat: érzékelteti. Ehelyett helyesebb a Marx-Engels-Lenin eszméje elnevezést használni. A proletár diktatúra értelmezése körül is folyik a vita, kérdéses, hogy az új társadalmunknak kik legyenek a vezetői. Az eltérő helyzet más feltételeket teremtett nálunk, mint a Szovjetunióban: mint ahogy vannak különféle kapitalista, úgy szocialista országok is, ahol a munkásosztály a vezető szerepét más és másféleképpen gyakorolja. A proletár internacionális viszonytunk szerint történelmileg és

konkrétan pártok közötti viszonyt jelölt, a vita nélküli egyetértést. Ugyanakkor nemcsak a proletároknak van nemzetközi szolidaritási érzés, ez ma már egyre átfogóbb erő. Számunkra egyébként megfélemlítő Kádár János elvtársnak a Béke és Szocializmus című folyóiratban megjelent értelmezése.

A proletár internacionális, mint Kádár János megállapította, harmonikusan tárthatja a nemzeti és nemzetközi érdekeket, és egyik nagy fontosságú összetevője a szocialista világrendszer további fejlődésének. Hogy a probléma mennyire nem lezárt, azt mutatja a Mezdunarodnaja Zsinyi szovjet folyóirat anketja, ahol a szocialista országok külpolitikai folyóiratainak képviselői, tudósok és publicisták tanácskoztak a proletár internacionális értelmezéséről. A vita során megállapították, hogy a proletár internacionális elveinek tartalma, miközben lényegesen változatlan maradt — jelentősen kibővült. Elfogadást nyert az internacionális szolidaritás fennálló és növekvő szükségszerűsége és visszautasították, hogy „sok burzsoáz szerző a szocialista országok közös internacionális érdekeit úgy tünteti fel, mint valamilyen külső szuperhatalom”, mint az erőszak eredményét, mint a Szovjetunió sajtó, külön érdekeit. Maga az élet cölj meg ezeket a szovjetellenes koholmányokat. A Szovjetunió saját érdekeit sohasem állítja szembe a proletár internacionális érdekekkel — mutatott rá többek között hazánk képviselőiben Bognár Gyula, a közgazdasági tudományok kandidátusa.

Lambert Gábor

A kinevezésekről

Beszélgetés Kollarik Amáliával

KINEVEZÉS, ELŐLEPTETÉS — olyan téma ez, ami az egyetem oktatógárdájából sokakat érint, mégpedig olykor érzékenyen érint embereket, következésképpen indulatokat gerjeszthet, vitákra adhat alkalmat. Tehát általában is érdemes beszélni róla. Most, amikor az 1969–71-es nagy fiatalítási hullám kezd „beérni”, s már az idén is, de a következő években még inkább nő azoknak a száma, akiket az előléptetéseknek számításba lehet venni, a téma még aktuálisabb. Ezért kerestük fel dr. Kollarik Amáliát, az egyetem személynézet csoportjának vezetőjét, hogy az előléptetések, kinevezések szempontjairól, mechanizmusáról, a téma kapcsán jelentkező problémákról beszéljünk.

— 1975-ben fogadta el az egyetemi tanács azt a követelményrendszert, ami az egyetemi oktatással szembeni kívánalmakat rögzíti, részletesen lebontva az egyes fokozatokra is, a gyakornoktól az egyetemi tanárig. Ennek idején az elfogadás előtt igen széles körben, sok fórumon megvitattuk, s most, két év távlatából is az a véleményem, hogy a követelményrendszerünk jó. Nem mond ellent ennek az, hogy az alkalmazásával vannak nehézségek. Nézzünk néhány konkrétumot. Például gyakran kezezi vita tárgyát az a követelmény, hogy doktori- (adjunktus), kandidátusi- (docens), illetve akadémiai doktori fokozattal (egyetemi tanár), vagy ezzel egyenértékű, társadalmilag is ellenőrzött tudományos munkával, publikációkkal bíron az adott fokozatra pályázó oktató. A kérdés ilyenkor az, hogy ha valóban egyenértékű az a tudományos produktum, akkor miért nem csinált belőle az illető doktori, kandidátusi, illetve nagydoktori értekezést? Tehát ennek a bizonyos egyenértékűségnek az elbírálása nem mindig könnyű. A közéleti tevékenység értékelésénél is adódnak problémák. Ezek egy része abból a rossz beidegződésből ered, hogy hajlamok vagyunk egyenlőség-jellet tenni a funkció és a közéleti tevékenység közé. Mert az előbbi egyértelműbb, könnyebben megfogható. Pedig funkció nélkül is lehet valaki olyan ember, akire lehet számítani a feladatok megoldásában, aki hatással van környezetére magyartartásával nem megy el szó nélkül a hibák mellett, de nem a kívülről kényelmes pozíciójából bírál, hanem kész azok kiküszöbölésében is részt venni vagyis közéleti ember. Mégis az előterjesztés-

seknél azt tapasztalja az ember, hogy vezetőink is inkább funkcióban gondolkodnak, minthogy érveljenek, bizonyítsanak az illető tényleges, valós tevékenységét, esetleg, pedig adott esetben lehet, hogy ez meggyőzőbb lenne, mint valami erőltetett funkciókeresés. Az oktató-nevelő munkával kapcsolatban is inkább ez a felsorolás dominál.

AMI MINDEZEKNÉL NAGYOBB PROBLÉMA és több döntési nehézséget okoz az előléptetéseknek az az, hogy a harmas követelmény szempontjából valahol legtöbbször kell egy kis engedményt tenni. Először is a harmas követelményt nem mindig hármasként, olykor háromként értelmezik. Hangsúlyozni kell, hogy itt egységről van szó, aminek vannak különböző vetületei. Tehát arról például, hogy úgy végezze az oktató a kutató munkáját, hogy annak eredményeit az oktatásban is hasznosítsa. Gyakori az olyan probléma is, hogy valaki egyik területen nagyon erős, míg máshol lemaradása van. Erre a vezetőnek és társadalmi szerveknek is időben fel kellene figyelni, s arra sarkallni az érintetteket, hogy a gyenge ponton erősítsenek. A fiatalok egy részénél tapasztalható például az a szemlélet, hogy a tudományos munkát mindenek fölé helyezik. Ez részben lehet hajlam, adottság kérdése is, de lehet olyan oka is, hogy úgy látják, azzal jutnak könnyebben előre, ha munkáikat, tudományos produktumokat tesznek le az asztalra mielőbb. Ugyanakkor az oktatásban és a társadalmi munkában le vannak maradva (ez utóbbit is inkább szakmai vetületben szereték végezni). Pedig követelményrendszerünk is hangsúlyozza, hogy a kinevezéseknél az értékes oktató-nevelő munkának prioritása van. Az előbbiek a fordítottja is tapasztalható. Ennek ellenére, hogy ha valaki hallgató korában komoly funkcióban, sok KISZ-munkát végzett, logikus lenne, hogy gyakornoki ideje alatt szakmai, tudományos, nyelvtudásbeli „b. hátrányai behozására koncentrálsjon. Ehelyett esetleg ismét valami munka- és időigényes KISZ-funkciót vállal, vagy nem is annyira vállalja, mint inkább rátesztálják. Mert szeretünk biztost lapra tenni, nem rizikózni, tehát hajlamok vagyunk azt terhelni, aki húz, és éppen ott terhelni, azon a területen, ahol húz. Így aztán aki szakmailag volt erős, továbbra is főleg azon a területen gyarapszik, akinek a közéleti tevékenysége volt kimagasló, továbbra

is azt a vonalat erősíti inkább. Ebből adódik később az a probléma az előléptetéseknek (magasabb fokozatoknál is, mert a dolgok halmazodnak), hogy a harmas követelmény tekintetében legtöbbször valahol, valamelyik területen egy kis engedményt kell tenni. Pedig — szerintem — ma már eljutott oda az egyetem, elért egy olyan színvonalat, hogy nem kellene engedményeket tenni a kinevezéseknél.

NOHA KÖVETELMÉNY-RENDSZERŰNK valamennyi fokozatra érvényesen hangsúlyozza, hogy a követelményeknek való megfelelés nem jelent automatikus előléptetést (hosszabb időn keresztül kell azt a szintet bizonyítani), tapasztalható olyan törekvés, ami ebbe az irányba igyekszik hatni. Ez részben természetes is, hiszen kell, hogy legyenek ambíciói az embernek. Kevésbé természetes viszont, amikor a követelményrendszer egy-egy pontjának túlzott jelentőséget tulajdonítva (másokat háttérbe helyezve) leegyszerűsítik a problémát. Arra a szemléletre gondolok, amelyek a docensi kinevezéseknél például természetesen veszi, hogy ha megvan az illetőnek a nyolctíz éves gyakorlata, megírta a kandidátusi értekezését, automatikusan docens lesz azonnal. Pedig lehet, hogy olyan valaki lesz docens, akinek nincs kandidátusi dolgozata (csak az az egyenértékű tudományos tevékenysége), de felkészültsége, vezetőképessége alapján képes arra, hogy tudományos kutatómunkát végezze kisebb alkotóközösség tevékenységét irányítsa, míg az előző jelölt erre nem alkalmas. Persze ezeket a dolgokat eldönteni nagyon nehéz. Ki képes erre, kérdezhetsz valaki. Nem állítom, hogy a döntési mechanizmusba nem csúszhatnak hibák, de mivel korántsem egy-két ember döntéséről van szó, nem valószínű a gyakori és súlyos tévedések lehetsége. Vegyük például a docensi kinevezéseket. Már maga a javaslatlétel módja is demokratikus. A tanszékvezető a szakszervezeti- és pártcsoporthoz bizalmival egyetértésben teszi javaslatát. Ezután a dékán bizottságot küld ki a javaslat tanulmányozására, majd kari tanács elé kerül a dolog. Itt általában jelen van a kar összes tanszékvezetője (karon belül az oktatók elég jól ismerik egymást), sokszor éles viták árán alakítják ki véleményüket, rangsort állítanak a javasolt személyek között, s végül a javaslatot a párt vb. jóváhagyásával kerülnek döntésre a rektori tanács elé.

Sokszor megvitott kérdés, hogy hogyan lehet összehasonlítani egyik tanszék oktatóját a másikéval? Kétségtelenül a szó szerint almt az a körtével. Különösen érdekes ez a probléma például az adjunktusi kinevezésnél, ami-

koris előfordulhat, hogy egy tanszékéről több jelölt is akad. Ilyenkor persze elsősorban a tanszékben belüli jelöltek között kell rangsort felállítani (hiszen ezek a produktumok könnyebben összehasonlíthatók), de nem biztos, hogy például X. tanszék harmadik számú jelöltje kevésbé méltó a kinevezésre, mint Y. tanszék első számú jelöltje. Tapasztalatom szerint ilyenkor (de általában is) nagyon sok függ az előterjesztéstől. Attól, hogy mennyire alapos és meggyőző, mennyire körültekintő, mindenre kiterjedő (gyakran hanyagolják el például az etikai követelményeket, holott nyilván hamarabb jöhet számításba egy olyan oktató, akinek magatartása révén tekintélye van a diákok körében, mint az, akit délutánonként a kis Pipában üdvözölhetnek tanítványai. (Ezen túlmenően nyilván befolyásolja a döntést az is, hogy a kari tanácsos ki tud jobban érvelni a maga jelöltje mellett a rangsoroláshoz. Mindazonáltal meggyőződésem, hogy a különböző tanszék oktatóinak produktuma is összehasonlítható annyira, hogy döntően be befolyásolja a javaslatot és ne többé-kevésbé szubjektív tényezők. Így tévedés, hibás döntés adódhat ugyan, de a döntési rendszer demokratizmus miatt ez csak nagyon kis valószínűséggel fordulhat elő.

NEM TARTOZIK SZOROSAN A TÉMÁHOZ, de összekapcsolható és kívánatos is lenne összekapcsolni, ezért megemlítem. Nemrég vezettük be az egyetemen a határidős alkalmazások rendszerét. Most vagyunk a szerződések felidéjénél. Azt hiszem üdvös lenne minden tanszéken beszámoltatni az oktatókat tanszéki értekezleteken, hogy hol állnak a munkaterv teljesítésében, felhívni a figyelmet a gyenge pontokra, segíteni ahol kell stb. Úgy gondolom, hogy most, amikor sem munkaviszony, sem kinevezés nem függ az értékeléstől, mindenféle indulatoktól mentesen, realisabban lehetne megítélni az egyes emberek munkáját. Ez a mostani realis értékelés biztosan sokat segítene abban, hogy sem a szerződések meghosszabbításakor, sem a kinevezéseknél ne kelljen a későbbiekben engedményt tenni, hiszen még van idő a gyenge oldal erősítésére. Különösen fiataloknál kellene nagyon odafigyelni a korábbiakban már említett aránytalanságokra. Tudom, hogy ez nehéz időszak az életükben (legtöbbben lakásgondokkal is küzdenek, emiatt kénytelenek különböző különmunkákat vállalni), de nekik is fokozottabban kellene törekedni lemaradásuk behozására, a komplex-arányos fejlődésre. Hogy abban a biztos tudatban érjenek el egy-egy fokozatot, hogy azt minden szempontból be tudják érteni.

Nagy Katalin

Kultúra és közélet

Beszélgetés Mészáros Mártaival

„Mészáros Márta, rendező. Kispesztén született. Édesapjával, Mészáros László szobrászművésszel 1935-ben a Szovjetunióba ment, ahonnan a felszabadulás után tért haza. 1954-ben asszisztensként került a Budapest Stúdióba (MA-FILM II. sz. telepe), s bemutatkozott első önálló alkotásával. Moszkvában a Filmművészeti Főiskolán is tanult. 1956–59 között Romániában élt, s Bukarestben, az Alexandru Sahia stúdió dokumentumfilm-osztályán dolgozott. Hazatérése után ismét a MA-FILM II. sz. telepének munkatársa lett. Jelentős képzőművészeti kis-filmjei (Vásárhelyi színek, Tornyai János, Borsos Miklós, stb.). Első játékfilmje az *Eltávozott nap* (1968). Hősenek sorsát az egyenrangú nő szemszögéből vizsgálja.” (Új Filmlexikon.)

— A magyar film néhány évvel ezelőtti virágzásának, s a mostani új helyzetnek is egyik, ha nem a legfontosabb eleme a közéletiség. Mi erről a véleménye?

— A hatvanas években igazi kapcsolat volt a filmművészet és a közélet között, a filmek kifejezetten hatottak a közéletre. Egy-egy film megjelenése esemény volt, élénk viták kísérték, szenvedélyes támogatás, vagy tagadás. Ezen keresztül pedig az alkotók is jobban érezhették, mit jelent az, hogy film és közélet. Az akkori helyzetnek döntő tényezői voltak a kedvező nemzetközi és hazai változások. A XX. kongresszus, a konszolidáció hatására mélyebben kezdünk el gondolkodni a történelmünkön, a közelmúltón és a jelenünkön is. A politikai helyzet pedig szerencsésen találkozott azzal a történelmi pillanattal, amikor a magyar filmművészet megérett a tanulságok, tapasztalatok művészi ábrázolására. A köztudat hajlamos arra, hogy ezt Jancsó nevével azonosítsa, de itt nemcsak Jancsót kell említeni, mert mögötte ott volt még vagy 10–15 komoly rendező, akik a hátteret adták, és nagyon sokat tettek. Nélkülük Jancsó nem létezhetett volna és fordítva. Szóval a magyar film erős lett és érdekes. Különböző, mint a magyar irodalom. Érdekes módon akkoriban a fiatalok lendülete is találkozott a filmmel, nem véletlenül készített Kovács András is filmet a beatről.

Azóta más lett a világ arculata és a kedvező helyzet sajnos eléggé megváltozott. Eltűnt az a közvetlen kapcsolat, hatás, ami akkor vitákat és sikereket hozott. A televízió szerepét sem szabad lebecsülni, és a világ filmművészete is évek óta valamilyen átmeneti állapotban van, a magyar film is más irányt vett. A közönséget sajnos elvesztettük, ez a véres valóság, és ezt mutatja a statisztika is. A magyar közönségnél globálisan a magyar film tulajdonképpen semmit sem jelent, sőt...

— Van azért egy olyan réteg, amelyik kifejezetten szereti a magyar filmeket?

— Igen. És ez a réteg túlnyomórészt fiatalokból áll. Bár ma még elég kevesen vannak, valószínűleg ők alkotják azt a magot, amelyik majd megváltoztatja a film és a közönség közötti kapcsolatot, feléleszti a jó értelemben vett hatást. Erre nagyon nagy szükségünk van, mert hiába mondjuk mi, rendezők, gyakran nagyképpen azt, hogy nem baj, ha nincs közönségsiker, azért természetesen mindenki azt szeretné, ha minél többen megnéznék a filmjét. Azt sem lehet elfelejtetni, hogy a film nem olcsó mulatság, tehát nem tiszta művészet, hanem valamelyest iparis.

Visszatérve a jelenlegi szituációra, most konszolidáció van, s ebből a helyzetből más kérdések adódnak. Ennek megfelelően a magyar film lehetőségei is mások. Szerintem nem válságról van szó, hanem új utak, új problémák kereséséről. Én abban látok lehetőséget, ha a film pszichologizálódik, közvetlenül emberibbé válik, ha több film készül a márról. Az áttolás nagyon nehéz, mert úgy látom, nincs meg az irodalmi fedezet. Én az orosz irodalmon nőtem fel, így nem csoda, hogy közelebb áll hozzám

zám a bensőségesebb, pszichologizálóbb megközelítés. Gondolom ez látszik a filmjeimen. A magyar irodalomban a nagy alkotók teljesítménye ellenére nincs olyan típusú vonulat, mint amilyent Dosztojevszkij, Csehov, Gorkij jelent. A magyar irodalomban mindig is inkább a költészet volt érdekes, a realista alkotások számomra sokkal kisebb értékűek. Van Krúdy, Móricz...

— Szinte fanatizmussal csinálja a nőkről szóló filmeket. Vajon ez az útkeresés, amelyről az előbb a magyar filmmel kapcsolatban beszélt?

— Én nem nevezném ezt útkeresésnek, mert ez koncepció. Ma a világon rengeteg jó rendező van. Tehát jó filmet csinálni szinte kötelező, mert anélkül szóba se áll velem senki. Viszont nem biztos, hogy a jó film érdekes is. Ezért született ez a koncepció. Mivel nő vagyok, másfajta érzékenységgel bírok a világ, az emberek iránt. Ez természetes, az irodalomban George Sand, vagy Virginia Woolf a példa. Úgy gondoltam, hogy ha nem is többet, de mást és másképpen tudok mondani. Az első játékfilmem idején, 1968-ban még nem volt ilyen divatos és agresszív a nőkérdés, mint ma. Akkor például nem is vették észre a kritikusok, hogy az *Eltávozott napban* igazából ugyanaz volt a téma, mint a későbbiekben. Azóta a probléma bekerült a köztudatba. És ez teljesen természetes, várható volt, hiszen a második világháború utáni társadalmi fejlődés, a munkamegosztás változása eleve magában hordja azt, hogy a nők helyzetét elemezni, tudatosítani kell. Különösen igaz ez a szocialista társadalmakra, ahol a nők 80 százaléka dolgozik, s ez már önmagában is komoly következményekkel és követelményekkel jár. A nő megválaszthatja a párját, a munkahelyét, az időpontot, hogy mikor akar szülni. Egy kicsit elférfiasodott, persze minden pejoratív mellékléte nélkül mondom ezt, jó értelemben. A mindennapok gyakorlatában tehát gyökeresebb a változások, ugyanakkor az erkölcs, az új helyzethez való viszony még kialakulatlan, és meggyőződés, hogy ezeket a kérdéseket a férfiak sem tisztázták még magukban. Eppen ezért úgy látom, hogy a nőkérdés századunk nagy és egyik alapvető emberi problémája.

— A filmjeiben még nem volt szó olyan nőről, aki karriert csinált. Miért?

— Ez tudatos dolog, eddig mindig egyszerű, és banális történetekkel dolgoztam. Később majd nyilván megpróbálok közönségtudatosabbakkal, de a legelőször érdekesebbnek találok azt, ahogyan mondjuk egy egyszerű munkásasszony megpróbál kilábalni a bajaiból. Magamról is tudom, hogy egy befutott nő, például egy orvosnő, vagy egy mérnök, vagy egy rendező, még a családosok, problémák terhe alatt is sokkal könnyebben fenn tudja magát tartani, a munkáját folytatni, hiszen pénzt is, önbizalmat és presztizst is sokkal könnyebben szerez. Nem általános, nem tömeges az ilyen konfliktus. Ezenkívül alig hiszem, hogy a jelenlegi fimgyártásunk és közérkölcünk elbírna egy ilyen témájú filmet. Hiszen, ha egy nő karriert csinál, azt jelenti, hogy erős egyéniség. S ha például két erős egyéniség, férj és feleség problémájáról van szó, a komoly ábrázoláshoz meg kell mutatni erkölcsi, pszichológiai, szexuális mélysegeket is. Erre még bátor sem vagyok eléggé, és megcsinálni sem lehetne akkor, amikor egy szülés is felháborító dolognak hat. Pedig a halált már mindenki teljesen megsokta. Akkor a szülés miért tabu? Csak azért, mert a férfiak nem élik át. Csak azt tudják, hogy a gyerek így meg így jön ki, és hogy az egész valamiképpen kapcsolatban van a testiséggel. Ha a férfiak szülnének, már rég filmetnétek volna. És ugyanígy a terhesség. A nő egyik legérdekesebb, legtermészetesebb állapota. Azt már ezerszer megcsinálták, hogy ha egy igazgatónak rossz a közérzete, akkor rossz a hangulat a gyárban. Szerintem a terhesség ugyan-

ilyen érdekes. A nőnek megváltozik a fizikuma, a viszonya a férjhez, az első gyermekehez, a tárgyi környezetéhez, a szó szoros értelmében a világképe alakul át, sokszor egészen szürrealis dolgok zajlanak le a terhesség alatt. Bizonyos értelemben a nő hordja ki az emberiséget. Miért ne lenne ez izgalmas a művészet számára is? Persze nem akarok öröklendő nőkről filmet készíteni, a férfiak problémáit is nyilván más szemmel látom, de azok összetettebbek, s addig el kell jutnom valahogyan.

— Nagyon jól látható, hogy női mivolta mit jelent önnek, hogyan befolyásolja a művészetét és a közéletét. Melyek azok az értékek, amelyeket ugyanilyen döntőnek tart?

— Ezek nagyon szoros kapcsolatban vannak az élettörténetemmel, s a történelemmel. 1947-ben jöttem vissza először a Szovjetunióból, s 1950-ben, még érettségi előtt visszamentem, ott végeztem a főiskolát is. Akor is, de még most is fontos kérdés számomra, hogy lehet-e, s hogyan lehet Magyarország a hazám, hiszen az anyanyelvem is orosz. Erről már akartam filmet csinálni, még az *Eltávozott nap* előtt. Abban arról lett volna szó, hogy a gyerek, mert tulajdonképpen gyerekfejjel éltem át ezt az eseményt, hogyan érzékelte azt, amikor megtalálja a második hazáját. Akkor nem lett semmi a filmből, de a terv megmaradt. Csak most másképp látom az egészet, felnőt fejjel, már van távolság köztem és a történelem között.

Alapelem a világhézetemben a forradalom és a szocializmus is. Hernádi Gyula, akivel húsz éve tart a barátságunk, biztosan nagyon bonyolultan és pontosan elmondta ezt, én egyetértek vele. Még nem is vagyok filozófus. Azt látom, hogy jelenleg a forradalom csendesebb pillanatait éljük, a morális forradalom zajlik, amelynek része többek között a nő magáraébredése is. Ezen a téren még mi is nagyon az elején tartunk az útnak, a nők világa még igencsak harmadik világ.

— Párttag?

— Nem, nem is voltam soha. Ezzel, amikor őszintén beléptem volna, akkor az tartott vissza, hogy a nevelőszülem is párttag volt, és én velük nem értettem egyet. De tulajdonképpen mindig a párt-hoz tartozónak éreztem magam, mert meggyőződésem, hogy minden hiba és probléma ellenére a szocializmus a legfantasztikusabb kapitalizmusnál is jobb.

— Milyen tapasztalatai vannak a fiatalok világnézetéről?

— A mostani helyzet eléggé lágy, vagyis egyáltalán nem határhelyzet, amikor tisztán mutatkoznak meg az értékek, amikor a világnézethez, szerelmeshez, társához való hűség, őszinteség, könnyű és egyértelmű volna. Úgy látom, hogy ennek megfelelően a fiatalok a keresési állapotban vannak, keresik mind a magánéletüket, mind a közéletüket. Ahogy a gyerekeim társaságát látom, a barátaik közül elég sokan küszködnek családi problémákkal.

— A Kenguru milyen érzéseket keltett önben?

— Nem tetszett. Lapos volt a történet, és felület. De azt hiszem, Zsombolyai nem is akart többet, mint a közönséget behozni a moziba. A filmet egymillióan látták, tehát úgy tűnik, hogy elérte a célját. Ez persze jellemzi az ifjúságot is. A világot nem akarom megsérteni az értelmesbebetektől, de a jelek szerint van egy széles réteg, amely szívesen néz meg egy ilyen képet magáról. Biztos, hogy létezik olyan magatartásforma, amelyen a film hőséé. Se álláspontja, se világnézete nincs, se igazán komoly problémája magával. Zsombolyai ebben sem ment mélyre, megmaradt a semmitmondó lét szintjén, de az mindenképpen a film és a rendező javára irandó, hogy ráértett az igényre, hogy ez, így, kell. Én mindenestrem nem csinálnék ilyen filmet.

— Mit gondol, van a fiatalokban, vagy bennünk, egyetemistákban anyni és olyan erő, mint ami például a NÉKOSZ mozgatója volt?

— Nehéz erre válaszolni, mert nem szeretem az általános kijelentéseket és igazából nagyon kevéssé ismerem az ifjúságot. Nem nagyon tudom például, mi is az, hogy egyetemista. Úgy látom, hogy ahhoz az erőhöz, amit a kérdésben említett, elengedhetetlen a kollektív szellem. Egyik este például itt ültünk néhányan és énekelünk. És akkor a lányom azt kérdezte tőlem, hogy vajon ő mit fog énekelni a saját gyerekeinek? Egyszerű és nagyon pontos kérdés. És továbbmenve, az igazi ének az, amikor sokan énekelnek, együtt és őszintén. A társaság, a kollektív keresése alapkérdés, mert csak ez tarthatja össze a fizikai és szellemi létet úgy, hogy a kollektív tagjai részt vesznek valamilyen mozgalomban, valami építkezésben, vagy egyéb cél megvalósításában s mivel az effajta társaságok nem adták meg kell keresni, létre kell hozni őket.

Morcsonyi Géza

Munkatárs a DIVSZ-ben

Néhány betű — DIVSZ — jelentését mindannyian tudjuk, de munkájával, céljaival már kevesebben vagyunk tisztában és azt talán még kevesebben tudják, hogy a világszövetség székhelye Budapestben működik. Ezekről beszélgettem Simonyi Andrásal a DIVSZ egyik munkatársával, aki néhány évvel ezelőtt még egyetemünk hallgatója volt.

— Mikor és milyen körülmények között alakult meg a DIVSZ?

— A DIVSZ 1945 novemberében alakult Londonban, azoknak az antifasiszta ifjúsági szervezeteknek a részvételével, akiknek együttműködése a második világháború éveiben kezdődött. A DIVSZ alakuló közgyűlésén elfogadott alkotmányával legfontosabb célként a világéke megőrzését, a fasizmus elleni harcot, az ifjúság jogainak érvényrejuttatását, a nemzetközi megértésre való nevelést jelölték meg. A világ ifjúságának az Albert Hallban megtartott közgyűlésén részt vevő képviselői elkötelezték magukat az ENSZ alapokmányában deklarált célok valórváltása mellett. A résztvevők és az általuk képviselt fiatalok száma alátámasztja azt a tényt, hogy a DIVSZ létrejött nemcsak a szűken „ifjúsági” értelemben volt nagy esemény.

Megalakulását követően Párizsban működött a DIVSZ irodája, de néhány év elteltével a hidegháború által teremtett légkör miatt Budapestre költözött. Jelenleg több mint kétszáz tagszervezete van, amelyek különböző ideológiai alapokon álló antimerkantilista irányzatot képviselnek Európában, Ázsiában, Afrikában, Észak- és Dél-Amerikában.

— A DIVSZ milyen területeken és hogyan fejt ki tevékenységét?

— A DIVSZ megalakulása óta az ifjúság antiimperialista törekvéseit, a nemzeti függetlenségért és a társadalmi haladásért vívott küzdelem erősítését, a nemzetközi szolidaritás, a fasizmus és az emberi kizsákmányolás megszüntetését tartja legfontosabb feladatainak. A szövetség nemcsak erkölcsiekben, de gyakran konkrét anyagi eszközökkel is hozzájárul a függetlenségükért harcoló népek küzdelmeihez (például a KISZ-tagok által is ismert „kórházat Vietnammak” akció).

Az elmúlt tíz évben kibontakozott enyhülési folyamat, természetesen kihatott az ifjúsági együttműködésre is, amelyben a DIVSZ fontos szerepet játszik. Ennek eredményeként került sor tavaly a varsói találkozóra, amely az európai ifjúság és diákszervezetek eddigi rendezvénye volt, a legkülönfélébb irányzatokat képviselő ifjúsági szervezetek részvételével a kontinens számos országából. Az öszeurópai ifjúsági együttműködésben az enyhülési folyamat erősítése a béke és biztonság megszilárdítása és a leszerelési folyamat meggyorsítása a legfontosabb feladata — természetesen mindezt ifjúsági szemmel nézve.

— A DIVSZ jelenlegénél fogva, bizonyára kiterjedt nemzetközi kapcsolatokkal rendelkezik. Mely szervezetekkel áll szoros együttműködésben?

— Természetesen elsősorban más nemzetközi ifjúsági és diákszervezetekkel. Ezenkívül a DIVSZ szorosan együttműködik az ENSZ-vel és szakosított szerveivel is. Az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsánál „A” státusa van, ami azt jelenti, hogy részt vesz ülésein, javaslatokat tehet, ilymódon befolyásolhatja döntéseit.

Az UNESCO-nál, elsősorban az Ifjúsági Osztállyal tartja a kapcsolatot, amelynek körébe az oktatás, a nemzetközi rendezvények, a leszerelés, és az ifjúságok és vendégmunkások helyzete stb. tartozik, de részt vesz UNESCO rendezvényein, más részlegeinek munkájában is (tudományos, oktatási, kulturális).

A DIVSZ mellett három szakosított szervezet is működik: a CIMEA, a gyermekekkel és serdülőkorúakkal foglalkozik. A Nemzetközi Önkéntes Mozgalom Szervezete, a SIVSAI. Ezek a brigádok önkéntes szervezőknek és egy-két évig tevékenykednek általában elmaradottabb, háború sújtotta országokban. Jelenleg például Angolában, egy orvosbrigád, Kubában pedig egy építőbrigád dolgozik, amely a VIT előkészítésében vesz részt. A DIVSZ harmadik szakosított szerve a BITEJ, amely a nemzetközi ifjúsági és diákturizmussal és cserével foglalkozik. Ennek tagja az Express Utazási Iroda is.

— A DIVSZ leglátványosabb tevékenységi köre a fesztiválmozgalom. Talán erről sem árt néhány szót ejteni a kubai VIT előtt!

A fesztiválmozgalom lényege a közvetlen véleménycsere gyakorlati lehetőségének megteremtése, amellyel, hogy ezek a fesztiválok valóban nagyon látványosak és vidámak, de fontos politikai események is. A ’78-ban Kubában megrendezésre kerülő VIT-ről előljáróban érdemes megjegyezni, hogy első ízben lesz Európán kívüli ország a vendéglátó, rádadásul az első latin-amerikai szocialista ország.

— A nemzetközi vonatkozások után szükségünk a kört! Hogyan nyílnak meg a DIVSZ és Magyarország kapcsolata?

— Azt hiszem, hogy a KISZ-nek, de általában a magyar fiataloknak különösen fontos szerepe van azáltal, hogy a szövetségnek Magyarország ad otthont. Természetes, hogy a magyar fiatalokkal, a KISZ-esekkel való mindennapi találkozásoknak lényege, nem utolsósorban abban áll, hogy a DIVSZ-iroda tagjai rajtuk keresztül ismerkednek hazánk életével, a szocializmus építésének tapasztalataival, eredményeivel. A KISZ természetesen aktívan részt vesz a DIVSZ politikai munkájában, rendezvényein, és akcióin is. A KISZ-t az irodában egy alemnők képviseli. Itt említenem meg, hogy a KISZ fontos szerepet játszik az öszeurópai ifjúsági együttműködésben azáltal, hogy rendszeresen házigazdája a Balatonon megrendezésre kerülő Európai Ifjúsági és Diák Szervezetek Konzultatív Tanácskozásának.

Egyébként sokszor hangzik el a kérdés: hogyan lehet valaki DIVSZ-tag? DIVSZ-tagság nincs. A DIVSZ-nek olyan ifjúsági szervezetek a tagjai, amelyek elfogadják a szövetség alkotmányát és hajlandók ezen elvek szerint együttműködni. Ezen szervezetek tagjai pedig közvetett módon „tagjai” a DIVSZ-nek is, így a KISZ-nek is.

— Milyen hatékonysággal dolgozik a DIVSZ?

— Sokan megkérdőjelelik, hogy egyáltalán van-e eredménye munkájának? Jelentősége — a nemzeti szervezeteken keresztül — a közvélemény befolyásolásában, a fiatalok szellemi körülményeinek és nem utolsósorban a fiatalok mozgósításában áll.

— Végül, de nem utolsósorban a te munkakörödről kérdezlek!

— A Budapesti működő iroda a napi politikai munkát, a végrehajtó bizottsági ülés határozatali alapján végzi.

Feladatunk, hogy az itt dolgozó külföldi képviselők számára megfelelő munkakörülményeket biztosítsunk, a magyar apparátus többi munkatársával együtt. De azt hiszem azonban, hogy legalább ilyen fontos annak a kapcsolatnak az ápolása, amely a DIVSZ külföldi képviselői és a magyar ifjúság között kialakul. Igyekeznünk felhasználni ezt a kítűnő lehetőséget más országok fiataljainak megismerésére, hazánk megismertetésére.

— Mindezt hány nyelven végzed?

— Angol, orosz, dán és német nyelven.

Vona Annamária

„Nem győzelmi menet volt...”

Szilkszay Béla, a Népgazdaság tervezése tanszék tanársegéde, s a Makarenkó utcai kollégium igazgatója volt 1957-ben, az egyetemi KISZ-szervezet megalakulásakor. Az első vezetésben agitációs-propaganda felelős.

Tanárként vett részt a KISZ megalakításában. Mit jelentett ön számára ez a tény, milyen feladatokat kellett elvégeznie?

— 1956 decemberében alakult meg egyetemünkön a pártszervezet. A fiatal oktatók pártmegbízata a KISZ alakítási munkálatainak irányítása lett. Az igaz, hogy agitációs-propaganda felelős voltam, de ez korántsem jelentette munkám körülhatárolását. Inkább a kollégiumban éreztem magam otthon, ahol sokszor éjszakába nyúló beszélgetéseken próbáltuk tisztázni zavaros, még kicsit homályos elképzeléseinket az új ifjúsági szervezetről. Még most is magam előtt látom a Makarenkó nagy szobát (akkor még más volt a belső elrendezése), ahol a fiatalok tömege szorongott órákon át. Izzott a levegő: viták, viták és újra viták... Ezzel teltek el éjszakai és nappalaink. En egyébként nem a kollégiumban laktam, de ebben az időben többször voltam ott, mint otthon. Időigényes, de gyönyörű szakszaka volt az élettemnek. Politikai-társadalmi munkában annyi örömet, sikerélményt azóta se igen tapasztaltam. Pedig nem győzelmi menet volt ez az időszak, hanem kemény, nagy emberi-politikai próbatétel mindannyiunk számára.

Egy politikailag még nem teljesen tiszta időszakban hogyan tudták meggyőzni a fiatalokat a KISZ szükségességéről, hogyan tudták megalakítás gondolatát elfogadtatni?

— Vitával. S állandó vitáink középpontjában mindig két kérdés állt. Meggyőző módon tisztázni a kommunista célokat, hogy mindenki világosan lássa a KISZ céljait. Ugyanakkor azt is hangsúlyoztuk, hogy tömegszervezet akarunk, a beszűkülést mindenféleképpen elkerülni. Látszólag egyszerű a feladat — pusztán „programkinyilatkoztatás” —, akkoriban azonban sokkal bonyolultabb volt minden. Mi magunk is csak az egyetemistákkal folytatott vitákból értettünk meg sok dolgot, fele-fehéren kijelenteni valamit, megmondani a mai állást volt a részünk. Állandó dilemmák, alapkérdések; hogyan lesz ezután; féltünk a DISZ, MDP hibáinak megismétlődésétől. Ugyanakkor nekünk kellett határozott álláspontot képviselni, a zavaros nézetekkel teltüzdelt, vitatkozó, őrlődő réteget irányítani, meggyőzni...

Veszélyes, felelőségteljes feladat volt, elkötelezettség nélkül nem lehetett csinálni.

Főleg a túlzó, szélsőséges irányzatok tették veszélyessé a vezetést. Miattuk kellett fokozottan meggondolnunk, megfontolnunk minden érvt.

A hallgatók jelentős része volt „balos” ebben az időben. Az egyetemi élet egyik vezéralakja egy Milánovics nevű jugoszláv diák volt — egyébként egyik alapítógunk —, aki rendkívül mozgékony, emberekre hatni tudó, szuggesztív jellem volt. A diákok népes köre vette körül, jól ismerte az egyetemisták kéréseit, problémáit, ezt összegyűjtötte, s ezután a párttaggyűlések nagy része ezek állandó ismétlődő megvitatásával ment el. Emberileg szimpatikus volt, de az állandó politikai viták kiprovokálása, napirenden tartása — ami egyébként bizonyos határig nagyon egészséges, nyílt légkört biztosít —, nagyon megnehezítette munkánkat. Az emberek, akik az 1956-os események után még nem nyugodtak meg —, feszültté, idegessé tette. Aszkéta felfogású kommunista morált akart környezetére kényszeríteni. Áldatlan, vég nélküli viták: „hogyan mondták, ... hogy gondolta”... Szinte féltünk a kevésbé világosan kimondott szavaktól.

Hangsúlyozom, ugyanakkor sokat tett a KISZ-ért, a hallgatókkal jó kapcsolata volt. Vigyáznunk kellett, mert egy ilyen felfogás eluralkodása elriasztotta volna a kevésbé vitakész, kevésbé magabiztos hallgatókat. (De ki is lehetett

Kocsi Iлона

KISZ-bizottsági ülés

A KISZ-bizottság március 17-én délután tartotta meg ülését. A napirendi pontok között az 1977-78-as mezmalmi évi akcióprogram-tervezet megvitatása, a budapesti KISZ-bizottság ülésére készített beszámoló kiértékelése, véleményezése, valamint a küldöttgyűlési jutalmazások eldöntése szerepelt. Előzetes tervek szerint most került volna az ipar kar beszámolójára is, erre azonban a kari KISZ-titkár hivatalos távolléte miatt, valamint az előző napirendi pontok elhúzóda miatt egy héttel később kerül sor.

Az akcióprogram-tervezetnél elsősorban arról folyt a vita, hogy milyen részletességgel állítsák össze a programot úgy, hogy az ne tűnjön se túlbőbeszédűnek, se túlszerűltettnek, hogy benne legyen minden lényeges feladat általánosan, de a lehetőségnek megfelelően konkretizálva is. A budapesti KISZ-bizottság ülésére készített beszámolótervezet még további, több konkrét problémát tartalmazó részzel kell kiegészíteni, amit több KISZ-bizottsági tag együttes munkával fog elvégezni.

Az egyetemes kollégiumi szeretel nevében szólunk: szavazz Krisztus Kareszra, aki elhozza számodra a paradicsomi üdvözülést e beton völgyébe...
„Leendő alattvalóim! Minden előttem és általam szóló jelölt csak ígért...”
A Kinizsi utcai kollégium háromnapos ünnepszorozatának bevezetése a kollégium-igazgató megválasztása volt. Igazi választási láz alakult ki: a jelöltek napokkal a március 18-i választás előtt hirdették, propagálták, hogy csakis ők, és senki más nem alkalmas e felelőségteljes poszt betöltésére. Agitálás, propaganda, ellenpropaganda, színes képek, „mellbevegő” szöveg mindennél. Végre! Élet a kollégiumban. És jött a választás a sok-sok ígérrel!

„Minden héten megrendezem a hűtőszekrény-fosztogató versenyt; rendszeresitem a szobalányokat és a szobafiúkat, választás ízlés szerint, különleges igények kielégítésére rendelkezésre áll az F.7. emelet; kötelezem a Db-tagokat az osztódássl való szaporodásra...” — ígérte Ulisses, a későbbi nyertes. Krisztus Karesz a kártyásoknak hitelt

ígért a Db-kasszából, a tolvajoknak lelkiismeretet, nevelőtanároknak rózsadombi lakást stb. A győztes végül Ulisses lett, aki nemcsak a „plebs” tanításáról, de az anyagiakról is bőkezűen gondoskodott: két marokkál szórta a pénz „alattvalói” közé. És természetesen az eredmény sem maradhatott el: győzött. Híába, a „piszkos anyagiak” még itt is...

Második nap. Sippal-dobbal, nádi hegedűvel, pontosabb: kislábossal, nagyfazzakkal, szilveszterről visszamaradt dudák recsegésével, iszonyatos kolompolással ébrenszettük az igazak álmat alvó, gyantútan kollégistákat. S utána böggrével, pohárral, ezek hiányában lábossal felszerelt tömeg áramlott a klub felé: ott ugyanis terített asztal, vajaskenyérrrel megrakottan és forró tea, kakaó várta a „kíhéhezettek”. Családias légkörben, többszöri repeta után elernyedten azon elmélkedünk,

miért ne lehetne ezt minden héten, legalább vasárnap így megszervezni... Megérettük, megsejtettük végre, mi is az a sokat emlegetett közödség.
A délelőtti folyamán a sportkedvelők is kiélhették végre szenvedélyüket: kosár- és joci-

badult a pályára... és győzött a Db.
Délután következett az, amiért ezt az egész háromnapos versenyszorozatot megrendezték: rövid megemlékezés arról, hogy a kollégium 3 éve vette fel Varga Jenő nevét.

Ennek kapcsán egy kis viszszaillantás, meditálgatás a diákolthon kollégiumba való átnövési folyamatáról. S hogy ez a nap emlékezetes maradjon: faültetéssel zárult a rendezvény. (Az emlék megmaradása nagyban a fűtő bácsi-tól függ, aki magára vállalta a fa további öntözését.)
A késő délutáni órákban nyitotta meg Sándor György a Halász Géza karikatúráit bemutató kiállítást. Majd Vencel Sándor új filmjének bemutatása következett.

meccs az emeletek csapatai között, kötélfűzés és pókfoci. Meglepő gyorsasággal „szá-guldoztak” a versenyzők a pályán, gőzjápor és izomláz, korlátlan mennyiségben. A kötélhúzásban végre kiderült, mekkora tömegbázissal rendelkeznek a nevelőtanárok, s mekkoraával a Db-tagok. A kötélhúzást végül is a Db-tagok nyerték, mert amikor a kooperált tagokkal kiegyesített, egyébként csonka nevelőtanárcsapat kicsit jobban „mehúzta” a kötelet, a tömeg besza-

Krisztus Karesz, Főkanál és a többiek

És ha valaki az egésznapos aktív részvétel után még elég erősnek és frissnek érezte magát, az a Közgáz-klubban folytathatta a szórakozást.
Harmadik nap. Aszfalttrajz- verseny délelőtt, vásári játékok délután: teke — külön kicsiknek és nagyoknak — hargászás, karikadobálás és egyebek. „Egy zsetonért pezsgőt nyerhetsz” — hangzott innen is, onnan is a szíves invitálás. A vásárhoz (legalábbis a hagyományos, régi vásárokhoz) a színjátékos is hozzátartozott: vasárnap délután a Perek színpad szórakoztatta a „nagyérdemű publikumot”. A kiírt esti program — akrobataszám és bővészkedés — a művészek távolmaradása miatt, sajnos, elmaradt. Még szerencse, hogy a „véletlen” kisegítette a műsorra vágókat: a kollégium exigazgatónöje, Stafira Zsuzsa megszegte a Kinizsi Karta '77 egy lényeges paragrafusát: látogatón fogadott 22 óra után. Az új vezetőség azonban szemfüles volt, s „rajtakapta” a szabály-sértőt. Így aztán a dícsót az exigazgatónöfgyelmi tárgyalása szaktította félbe, ami példás gyorsasággal, szigorú titélettel zárult. A diákigazgató

— kocsii —

TÖMEGSPORT

Karate a KISZ égisze alatt

A KARATE az a hazánkban még csak kevésbé ismert sportág, mely egyre nagyobb teret hódít egyetemünkön. A klub további működésével — az egyetem keretein belül — a legutóbbi rektori tanács is foglalkozott. A vezetőség állásfoglalásáról dr. Gondí József oktatási rektorhelyettes adott tájékoztatást:

— A karate klub ideiglenesen a KISZ égisze alatt folytatja működését. Mivel azonban még nem alakult meg a sportág országos szövetsége, az edzésekről hivatalos jelzéseket küldünk a megfelelő szervek felé — ezzel is segítve, hogy a valós kép kialakulhasson a karatéről. A szakmai vezetés, a tréningek a testnevelési tanszék ellenőrzése mellett folynak majd a jövőben. A klub vezetőségét a KISZ-bizottság előzetes jóváhagyásával állasztják meg. A vezetőség által előterjesztett ideiglenes működési szabályzat is a KISZ-bizottság elé kerül. Ez tisztázza majd többek között — a jogszabályoknak megfelelően — a pénzügyi kifizetések, a tagdíj, az edzői tiszteltetj kérdéseit. A klub legnagyobb gondján, a terem problémáján, egyelőre, sajnos, csak keveset tudunk segíteni. De a testnevelési tanszék igéretet tett rá, hogy megpróbál helyet szorítani nekik a tornateremben.

A Közgazdász Karate Klub — amely az országban másodikként alakult meg és az egyik legnagyobb és legszervezetebb egyesület — tehát a jelek szerint révbé ért. A sportág körül is kezdének csilapodni az ellenkezős hullámok: illetékes helyeken tudnak róla, elfogadják létét, a szövetség megalakulása nem várható magára sokáig. Anál is kevésbé, mivel a sport-

ra a legnagyobb veszélyt a szervezetenlenség, a meglévő zugklubok jelentik, azok, akik karatésnak adják ki magukat — és a misztikus hangoztatásával, „gyilkos” ütések tanításának ígéretével csalnak ki pénzt a hiszékenyekből — és adnak alapot a sportág elleni támadásra.

JELENLÉG ÖT csoportban 150 ember sportol a Közgázon, több, mint bármely más klubjában az egyetemnek. Mi lehet ennek a nagy népszerűségnek az oka?

Koncz János edzésvezető adta meg a választ:

— A karate azon kevés sportok közé tartozik, amely a test minden izomcsoportját megmozgatja, fejleszti — káros elváltozások nélkül (a jövő egyik combja erősebb lesz, a birkózó, miután abbahagyja az aktív versenyzést elhízhat, a súlyemelőnek romlik a látása stb., stb.) és mivel részben szellemi, részben fizikai sport, korhatár nélkül űzhető, gyakorolható. A karate mesterei 60—70 éves korukban is aktívan edzenek és akkor is észrevehetően jobbak tanítványaiknál... Tények és konkrét adatok bizonyítják, hogy — függetlenül attól, hogy ki mit gondol róla, vagy fél tőle, de inkább féltékeny rá... — a karate ma már szinte az egész világon elterjedt — a szocialista országok többségében is — és dinamikusabban terjed tovább.

Hazánkban ma kb. 1500-an karateznak, sokkal többen, mint jó néhány támogatott és szövetséggel rendelkező sportág összes sportolói együttvéve...

MIÉRT TUD a karate ennyi embert megmozgatni? A

válasz egyszerű. Mert tényleg ezt akarja. Tényleg tömegsportot akar teremteni, nemcsak mondja... Az egyesületek nem foglalkoznak az átlagemberrel, ők csak a kevesek, a tehetségesek sportolását oldják meg, ugyanakkor a többségnek azt tanácsolják, hogy fusson körül a háztömböt, járjon rendszeresen kirándulni... stb. Természetesen mindez jó dolog, de az illetékesek is tudják, hogy nem old meg semmit. Rendszeresen sportolni nem lehet szakszerű edzéstervek, edzői támogatás nélkül, nem lehet cél nélkül...! A karate klubok ajtaja viszont minden jellembelleg megfelelő ember előtt nyitva áll! Néhányan — lányok — klubunkból korábban is jártak például kondicionáló tornára, de abbahagyták, mert nem foglalkoztak velük, nem kísérték figyelemmel fejlődésüket, mert nem látták a célt.

A karateban 20 minősítési szint van, tíz tanuló (kyu) és tíz mester (dan) fokozat. A tizedik dant nagyon kevesen tudják elérni, de a lehetőség egy életlen keresztül mindenki előtt fennáll, mindenki tovább tudja csiszolni mozgását, tudja fejleszteni akaraterejét.

Érdekes, hogy a karatét főleg olyanok támadják, akik szinte semmit sem tudnak róla, „elieven” edzést még nem láttak... Vannak, akik, sajnos, konkurenciát látnak a karateban, féltékenyek népszerűségére és ezért támadják. Reméljük, ez a szemlélet hamarosan megszűnik, talán a sportvezetők is rájönnek arra — amire például a felsőbb KISZ-szervek —, hogy inkább örüljünk annak, hogy ismét divattá kezd válni a sportolás és a nagyrészt eddig nem sportoló fiatalok ezután rendszeres testmozgást végeznek.

Ebben rejlik tehát a karate „titka”; és még egy „apróság”: a nemzetközi karateban bármilyen funkciót csak az viselhet, aki maga is aktívan karatezik...

A karatét tömegek szeretnék csinálni, vannak helyek, ahol csak lassan szavaznak neki bizalmat, de ez már szerencsére inkább a múlt egyetemünkön, köszönet az egyetem állami vezetéseinek, a KISZ-szervezetnek, a sportfelelősnek, Hegedűs Annának — aki rengeteget dolgozott azon, hogy a tévhiteket eloszlassa, hogy segítse a tömegsportot —, hogy végül is bizalmat kapott a karate.

A klubvezető, Wagner Hartmut mondja:

— A klub edzése nyilvánosak, minden érdeklődőt szeretettel várunk, azokat is, akik még talán fenntartásokkal kezelik ezt a sportot, jöjjenek el, nézzék meg az edzéseket, győződjék meg a rendkívül magas szintű figyelemről, ismerjék és szeressék meg minél többen ezt a szép sportágot.

L. G.

Bál a Hungáriában (Fotó: Fáth Péter)

Teltházakció a Hungáriában

Közművelődési bizottságunk, oktatóink és hallgatóink kívánságára teltházakciót szervezett a Hungária Kávéházban.

Belépési díj 120 forint. Nem, nem családonként, személyenként. Volt, aki azt mondta, hogy inkább kifizesi az ehavi kajajegyét, más a First Thing First-re spórol, amit az év végéig be akar szerezni. Mások elírásnak vélték 12 forint helyett.

Biztosíthatom a kételkedőket, igaz a száz forint, nagy kedvezményekkel. A belépési díj magába foglal egy vacsorát és egy 35 forintos italjegyet. A vacsorát választani is lehetett, a fennmaradó összeg pedig szerény hozzájárulás egy lebonyolítandó tombolához, ahol természetesen nagy nyeremények vannak.

Osztok, szorok... kiderül, hogy ingyen van. Különösen, hogy ezen felül közművelődők és persze azt is meg kell fizetni, hogy egy ilyen neves rendezvény résztvevője lehetek.

Igy virradt ránk ez a lélekemelő este. Tuéván, mi az etikett, felvettem egyetlen, frissen leengedett, vizsgáztató járó szmók-ingomat, menyszomszonym pedig takarítós szoknyáját, és olyan, még tavaly vett cipőt húztunk, amely a felsőbb körökbe való belépésre is szolgál. (Noblesse oblige! Az előkelőség kötelez).

Mire odaértünk, már minden a helyén volt: az asztal, a szék, a pincér, a futószőnyeg és a fogadásunkra megjelent neves közgazdász és névtelen közgazós közönség.

És aztán csak művelődünk, művelődünk.

Az első szám a divatbemutató, amiben mi is részt vettünk. Bár a fellépőket nem konferálták be, de a sugdolás, ami megjelenésük után megindult, nem hagyott kétséget személyünk felől. Bár én úgy érzem, csak a csikót vetették észre, amit a leengedett nadrágom okozott. Lehet, hogy új divatot teremtettem?

Második szám: gasztronómiai furcsaságok: bemutató és kóstoló „magyar módra”, vagyis a la Hungaria. Meglepődve tapasztaltuk, hogy a vacsorát két részben hozzák ki, két kis adagban. (Közte szünet, hogy el ne fáradjunk.) Sejtésünk nem igazolódott be, ez volt az egész. És milyen jó volt! Már amit meg lehetett enni belőle, mert a többi bő száftiba merült. Viszont megismerkedhetünk egy újabb

éteklülönlegességgel; később megtudtuk, hagymás rostélyos volt.

Harmadik szám: italbemutató. A pincér odajött és bemutatott egy üveg bort. A meglepetéstől elélt a lélegeztünk. Valóban bor volt. De vajon mi van benne? Kinyitottam. Bor! Remek! Tényleg az volt, olyan, mint a bolti. Látszik, hogy nem itt csinálták. De mégis csak csináltak vele valamit, mert kétszer annyiba került.

Negyedik szám: táncverseny: A legkülönbözőbb táncokkal ismerkedhetett meg a jól nevelt, lesütött szemű szemléző. Pl. egyet jobbra, egyet balra; jobbra-balra egyet; mindkét irányban egyet. Másrészt régtanult fizikai ismereteinket újíthatjuk fel: az ellenhatás törvényét, valamint a zárt rendszerben való mozgást.

És mi csak művelődünk, művelődünk... és ez örökösként tartott volna, ha... de éjfél felé már nem tudtuk türtőztetni magunkat a meghatóttságtól. Szerettem volna kezdet fogni valakivel, hogy megköszönjem e szép estét. — Az ajtónyitogató ember (door man) vállalkozott volna rá, de észrevette, hogy az az ötos, amit adni akarok neki a kezem és vissza is veszem.

Nem baj! En jövőre is azok között leszek, akik felémlik szavukat. Épsztünk Közgaz-palotát! Oda mindenki befér majd. Vagy, vagy, vagy tartasuk egyszerre több helyen. A Hiltonban, a Belgrádban vagy a Pipában, amelyek között mindenki pénztárcájának vastagsága szerint válogathat, azonban egyformán, szivatytírhatsz magába a műveltség, egy hörpintésnyire.

(Vigyázat, csuklászveszély! Úres a pohár!)

Balogh László

Helyreigazítás

Sajnálatos nyomdai tévedés miatt az „Előzetes az idei Tökéltáborról” című cikkünkbe értelmezavaró hiba csúszott. A táborba nem felsőéveseket, hanem első (I.) évfolyamos hallgatókat várunk. Ebből következően a táborba nem „bárci”, hanem csak I. évfolyamos hallgatók jelentkezhetnek az alapszervezeti tanulmányi felelősen keresztül.

Ugyancsak nyomdai tévedés miatt a „Körkép a szakosodásról” című cikkünkbe számhiba csúszott. Az agrár szakra nem 10, hanem helyesen 40 fő az előreláthatólag felvehető száma.

Egy kiállítás képei

Kevés olyan ember van az rinte — éppen önálló, képi egyetemen, aki ne ismerne Halász Gézát. Amolyan „minden lében sok kanál” ő.

Még felsorolni is nehéz, hogy eddig is mi mindenbe „mártotta bele” magát: igazgató Törökbalinton, tanársegéd a számítástechnika tanszéken, immár időtlen idők óta egyik főbenjáró bűnöse (merthogy előidezője, szervezője) a KEN-nek, gólyabálknak és még ki tudja, mi mindennek.

Azt már kevesebben tudják, hogy a KÖZGAZDÁSZ-ban „zu” szignóval megjelenő ka-

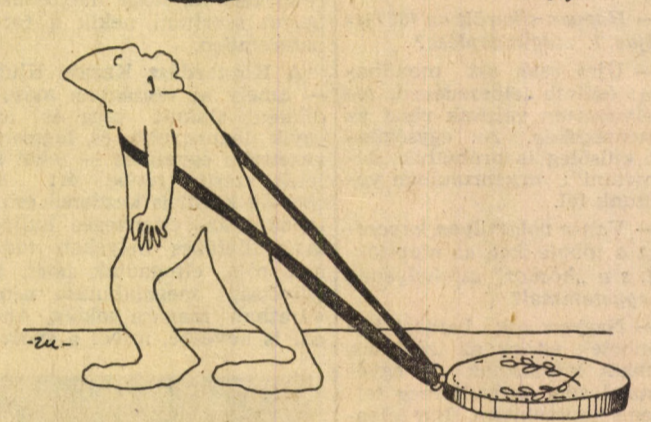
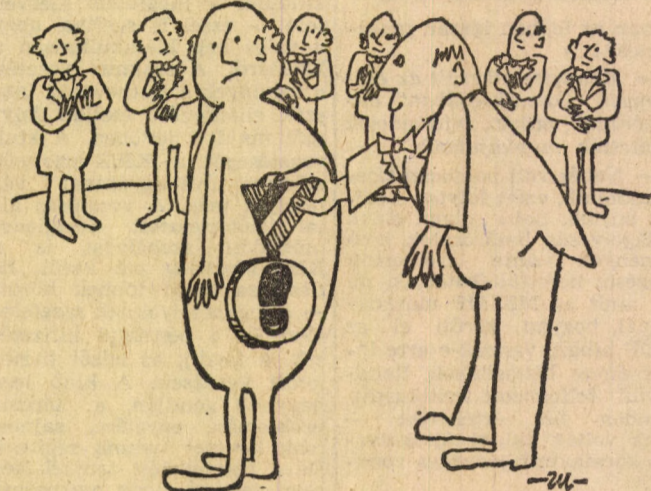
rende — éppen önálló, képi erejében van.

„Van néhány rajzom, ami tényleg csak egy ötlet és kár lenne bármit is belemagyarázni. De van, ami sok minden más is ki akar fejezni, esetleg többet is, mint amit első, felületes ránézésre közöl.”

Minderre jó néhány megkapó példát találhatunk ezen a „mini-tárlaton”.

Többen kérdezték, hogyan készültek ezek a képek?

„Elég sok rajz éjszaka, félálomban jutott eszembe. Nem egyszer megesezt, hogy ilyen-

rikatúrákat is ő követi el (mint elmondta, éppen tíz éve, 1967-ben jelent meg első rajza újságunkban) és mostani kellemes meglepetése is ezzel kapcsolatos: egy önálló karikatúrákiállítás a Kinizsiben.

A rajzok jelentős részével már találkozhattunk a KÖZGAZDÁSZ-ban, de van néhány meglepetés is és részéről nyugodt lélekkel ajánlom mindenkinek: aki szereti a groteszket, a képi eszközeiben

kor felkeltem és felírtam az ötletet — máskor ehhez nem volt erőm, ezeket reggelre javarészt elfelejttem. Aztán van, amikor egyszerűen csak rajzolgatok, minden cél vagy szándék nélkül. Amikor meg-nézem, hogy mit csináltam, gyakran rájövök, hogy egy kis alakítással sok mindent ki lehet hozni ebből az eredetileg »unalomúzó« ábrából — és ilyenkor már tudatosan készül a rajz.”

megdöbbenő, de annál elgon-dolkodatóbb (egyek szerint már az avantgarde területen mozgó) rajzokat, karikatúrákat, az feltétlen keresse fel ezt a parányi „műtermet” (a klub mellett van), nem fog csalódni.

Halász Géza úgy fogalmazta meg „ars poetica”-ját, hogy a karikatúra, a humor (a maga módján) egy információ és akkor tökéletes egy karikatúra, ha minden szöveges ki-egészítés nélkül is sokat mond, alkalmasint többet, mint a szöveges rajz, amelyet ő „illusztrált vice”-nek nevez. A karikatúra varázsa — sze-

A kiállítást egyébként szom-baton nyílt; a bevezetőt, az ajánlást Sándor György tartotta, majd akinek kedvetürelme volt, ott maradt a megnyitót követő beszélgeté-sen is, amelyen elsősorban Gé-za beszélt a rajzokról, s amely beszélgetés idő-vel a humor és a humor le-hetőségei-korlátai kapcsán szenvedélyes vitába csapott át. Kár, hogy erre már sokkal ke-vesebben szántak időt — meg-érte volna.

Mindenesetre a kiállítást ér-demes megnézni: menjetek el ti is — nem bántjátok meg!

Fóris György

Teke-tória

Ha valaki tekéről hall, ak-kor általában grondon játszó gyerekek, vagy a játék mellett kánnak elő emlékképeiből. Ez a játék az utóbbi időben azon-ban komoly sportággá fejlő-dött, s a világversenyek küz-delmeiben a gyengébb nem képviselői is ragyogóan helyt-állnak.

Borbély Ildikó III. év belke-res hallgató, ha nem is vilá-gversenyeken, de a hazai baj-nokságokon harcol csapata, a Ganz-MAVAG győzelméért.

— Azt hiszem, hogy csak kevesen ismerik ennek a já-téknak a szabályait és a ver-seny menetét. Hogyan zajlik egy ilyen meccs?

— A két csapat hat-hat em-berből áll, s mindig párosával dobznak, egyszerre egy-egy em-ber a két csapatból. Egy ver-senyzőnek száz dobása van. Amikor az egyszerre dobó el-lenfelek ötvenhez érnek, akkor pályát cserélnek. (A pálya kö-rülből 20 méter hosszú) Egy pályán (vagyis ötven dobásnál) 25 teli és 25 tartolás van. A te-li azt jelenti, hogy a dobás után rögtön felállítják a ledőlt bá-bukat, a taroláshoz pedig csak utána állítják fel az egészet. A száz dobásra 40 perc áll ren-delkezésre. Az eredményt úgy számítják, hogy a tizenkét ver-senyző közül az első hat leg-jobb eredményt elért verseny-ző pontjait veszik figye-lembe, például az egyik csa-patból négy ember van az első hatban, a másikkól kettő, az eredmény 4:2. Ehhez még hozzá jön plusz két pont, amelyet az a csapat kap, amelyik több fél (bábut ütött). A győztes csa-pat a meccsért két pontot kap, s ezen pontok alapján alakul ki a bajnoki táblázat.

— Ha jól tudom, a verseny-zők minősítése attól függ, hogy hány fát üt egy meccsen?

— Igen, de csak az idegen pályán ütött eredmény számít. Az első osztályú minősítéshez 430 fa kell. (Egy dobásból te-hát 4—5 bábut kell eltalálni.) Másodosztályhoz 410, a harm-adhoz pedig 380 fa kell, hogy ne legyen könnyű a do-log, bármelyik minősítést csak akkor kaphatja meg valaki, ha az ahhoz elért eredményt egy ideényben ötször eléri. Tehát az első osztályhoz öt alkalommal kell a versenyen 430 fát ütni.

— Neked milyen besorolá-sod van?

— Tavaly ifjúsági ezüstjel-vényes voltam. Ugyanaz az előbb említett osztálybasorolás a felnőttéknél van. A felnőtt kategória nálunk csak 23 éves kortól kezdődik.

— A teke nem elég közis-mert sportág, te hogyan kerü-ltél kapcsolatba ezzel a sport-tal?

— Anyukám is tekézik. Pár évvel ezelőtt szóltak neki, hogy

nincs-e kedve, megtetszett ne-ki, 35 évesen elkezdett edzeni. Én már több sporttal foglal-koztam: atlétikával, kézilabdá-val, céllövélssel. Amikor lóni jártam, a pálya nagyon mesz-sze volt, s mivel a mamám is csalogatott, megpróbáltam a tekét. Nagyon fárasztónak és nehéznek tűnt, a golyó súlya például három kilogramm. Ez talán segített is, mert elhatá-roztam, hogy csak azért is meg-mutatom, s jó eredményeket fogok elérni.

— Milyen az, ha valaki a szüleiivel sportol? A mamáért jobban izgulsz a versenyen, mint a többiekért?

— Az együtt sportolásnak jó oldala, hogy otthon mindig megbeszéljük az edzések, ver-senyek tapasztalatát. A rossz oldala az, hogy ha nem megy a játék nekem, akkor otthon is szid, dorgál miatt. Az izgu-lással kapcsolatban... Talán egy kicsit jobban izgulok érte, hogy sikerüljön neki jól do-bni, mert ilyenkor otthon nagy-on jó kedve van.

— Mit szólnak az aktív sporto-lásotokhoz a család többi tag-ja?

— Elég megértők, ugyanis a papám és az öcsém is ren-dszerezen sportolnak. A papám munkája során a sportlövés-zekkel foglalkozik, az öcsém pedig ló és kosárlabdázik. Így megértik, hogyha versenyre kell mennünk, vagy edzésre. Igaz, a versenyekre nem járnak ki, ezt én azonban meg-értem. Amikor én még nem játszottam tekét, akkor két-három dobás után én is untam már egy kicsit a meccset. Most már más, ha csak nézem, ak-kor is olyan, mintha én játsza-nék, teljesen beleélem magam a játékba.

— A verseny, az edzés sok edzést igényel. Hogyan egyez-teted a versenyt és a tanulást?

— Edzés egy héten három-szor van, körülbelül két óra hosszú. Általában mindegyiken ott vagyok, csak vizsgaidőszak-ban, vagy dolgozatok előtt szoktam kihagyni egy-kettőt. Ez nem olyan veszélyes, mert általában ilyenkorra befejező-dik a bajnokság. Persze az ele-jén nehéz volt, így első kor-romban félévig abba hagytam a tekét, mert nem sikerült ösz-szeegyeztetni a tanulással.

— Milyen eredményeket ho-zott az idei év?

— A csapat az idén még minden versenyt megnyert az NB II-ben. Nekem pedig a legutóbbi meccsen, Szentesen sikerült 398-at ütőm, amivel a harmadik legjobb eredményt értem el csapatunkban, s így szereztam a csapat számára egy pontot. Úgy érzem, hogy ez az év sikeres lesz.

K. E.

Sportműsor

Egyetemünk férfi és női kosárlabdacsapata az idén belépett a Nemzetközi Barátsági Kosárlabda Turné szervezetébe. Ez a szerve-zet már hat éve működik, a szo-cialista országok közgazdasági egyeteme, illetve tőisóitái részvé-telével. A bajnokság lebonyolítá-sára 1977. május 8—13. között ke-rül sor Varsóban.

A Szakmai Bajnokságon (ame-lyen az MKKE-n kívül a Külker. — Ker. és Vendéglátóipari —, va-lamint a Pénzügyi és Számviteli Főiskola hallgatói vettek részt) a férfi lövés csapat a II. (Gábor Imre 89, Kőkény László 88, Szabó

Béla 87, Kellen Tivadár 86 köre-gységgel), a nők III. helyezést értek el. (Hegedűs Anna 83, Horváth Gyöngyi 60, Uzsóki Zsuzsa 60, Kindl Márta 49 köre-gységgel).

További eredmények: Női asz-talitenisz-csapat L. Férfi asztalite-nisz-csapat III. Női kosárlabdacsap-at II. Férfi kosárlabdacsapat IV.

III. 27-én Közgáz-Kandó 9.20-kor MAFC-terem (férfi), Közgáz-Kandó 10.40-kor MAFC-terem (női);

IV. 1-én Közgáz-Gyógypeda-gógia 18.30-kor a Kinizsiben (női);

IV. 3-án Közgáz-Állatorvosi SE 11-kor a Kinizsiben (férfi).

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt

Felelős szerkesztő:

FARKASINSZKYNE HALAY EDIT

Szerkesztőség: Budapest IX., Dóczy tér 2.

Telefon: 174-548

Kiadó: Hírlapkiadó Vállalat Budapest VIII., Blaha 6. tér 3.

Felelős kiadó: Csollány Ferenc

77-1110 Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: Róder Imre igazgató